

A QUI
BUSQUES?

ET LLIBRE DE CREIXEMENT
EN LA FE DEL JOVE

Passem la vida buscant... busquem diners, ofertes, salut, la nostra mitjana taronja..., però passem per alt altres búsques també importants i significatives que donen sentit a la nostra vida.

Et propose trobar a algú... Tranquil, no serà complicat! Ell es deixarà trobar molt fàcilment si solament tu decideixes buscar-lo.

Troba-lo i roman en Ell. La teua vida cobrarà un sentit nou.

Saps ja de què et parle? A qui estàs cercant?

ET LLIBRE DE CREIXEMENT
EN LA FE DEL JOVE

INDEX

Pròleg	4
Llança't a l'aventura!	6
I açò per a què?	8
Abans de començar...	10
Mirar, escoltar, viure... Trobar!	12
1. La teua imatge em sona.	14
2. Tots en un i un en tots.	35
3. Benvingut a casa.	55
4. Gent amb una diferència extraordinària.	75
5. I va acampar entre nosaltres!	98
Bibliografia consultada i col·laboradors	114

Vostè és lliure de copiar, distribuir, transformar i comunicar l'obra sota les condicions de reconeixement, no comercial i compartir sota la mateixa llicència.

PROLEG

Estimat jove Juniors:

Una de les característiques essencials i pròpies del ser humà, que ens distingix d'altres criatures, és la capacitat que tenim per a l'amor. Tota persona porta inscrita en el seu cor la possibilitat d'amar i anhela ser amada, sent esta realitat una de les què més marca nostra existència, tant per a bé, com per a mal. Així, des que l'home és home ha viscut per a amar i ser amat. Però El nostre Senyor Jesucrist va donar una originalitat única, ens va dir una novetat que havia de tindre este amor: estimeu-vos els uns als altres com jo vos he estimat.

En este sentit, em pareix molt oportú el material formatiu que des del **Moviment Juniors M.D.** s'està preparant per a la formació dels jóvens, insistint en este pròxim trienni en l'amor de Déu, denominant esta nova etapa formativa davall el títol "Àgape", on s'insistirà a descobrir eixe amor de Déu en un mateix i en els altres, des de la certesa que l'Amor de Déu dóna sentit a tot el que fem.

Este primer llibre es titula "*A qui busques?*", arplegant eixa pregunta que apareix en diverses ocasions en l'Evangeli, situada en un context de busca del Senyor i on el mateix Senyor sol ser el que fa la pregunta, i actualment és Ell mateix qui ens continua preguntant a cada un de nosaltres: A qui busques? Què busques en la teua vida? Què et fa falta per a ser feliç? Tal vegada, davant d'esta pregunta molts puguen respondre que els fa falta treball, diners, salut, coses materials..., coses que poden ser legítimes i importants, però la grandesa d'esta pregunta està a emportar-nos al màxim profund de nosaltres mateixos i respondre des de la fondària de la nostra existència, en la que

descobrim que la nostra búsqueda va més enllà de les coses o situacions, busquem omplir la nostra vida de sentit i per això sempre hi ha un moment en què hem de dir: “A Tu et busque. Tu, Senyor, em fas falta en la meua vida”.

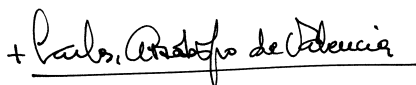
Vos deia al principi que des que l'home és home viu de l'amor. La novetat del cristianisme, com comentava a l'inici, no descansa a viure de l'amor i per a l'amor, sinó a viure de l'amor de Déu manifestat en Jesucrist. *“Vos done un manament nou: que vos estimeu els uns als altres; com jo vos he estimat” (Jn 13, 34)*. Esta és la novetat. El cristianisme no naix d'un mer amor humà, sinó que la vida cristiana brolla de l'amor de Jesucrist. Eixe és l'amor que ha d'impregnar tot el que som per a poder compartir-ho amb els altres: “com jo vos he estimat”.

Espere que este trienni formatiu servisca perquè tots els integrants del **Moviment Juniors M.D.** puguen experimentar este amor gratuït i verdader que ve de part del mateix Déu. Tots nosaltres estem convidats a amar “com jo vos he estimat”, ja que tots els que formem Juniors M.D., els consiliaris, educadors, jóvens, adolescents i xiquets, pares i famílies..., tots hem de tindre experiència d'este Amor.

SEMPRE UNITS!

Amb gran afecte i la meua benedicció,

València, 8 de maig del 2013

A handwritten signature in black ink, reading "+ Carlos, Arquebisbe de València". The signature is written in a cursive style and is underlined.

+ Carlos, Arquebisbe de València

LLANÇA'T A LA AVENTURA!

Busca i trobaràs, tan fàcil com això. No es tracta de jugar a l'amagatall ni a altres jocs populars. Ja som majors per a eixes coses. Simplement busca el que necessites, perquè en la busca trobaràs tot el que necessites saber i obtindràs les respostes que tant anheles donar.

Benvolgut amic o amiga, vull felicitar-te i agrair-te per atrevir-te a prendre entre les teues mans estes pàgines. A partir d'ara iniciaràs una gran aventura. Estàs disposat?

Com sabràs, les aventures tenen moments fàcils on la missió és senzilla i lleugera; però també l'aventura pot tornar-se complicada o difícil de seguir... No et preocupes! Tan sols experimenta esta gran aventura amb el cor obert, perquè este camí que hui iniciem és una missió especial.

És una aventura anomenada Amor i en la mesura que el busques, l'anheles i desitges, el trobaràs. Tal vegada t'estranyes o cregues que ho coneixes tot sobre ell. Inclús et pot paréixer fins a badoc. Fixa't. És un Amor en majúscules. T'assegure que no et deixarà indiferent. Esta és la meua pretensió amb este llibre *A qui busques?*, ajudar-te a trobar.

No vull que esta missió et supose una càrrega als teus quefers diaris, però desitge ajudar-te a trobar resposta a algunes de les preguntes que t'has plantejat en la teua vida. Tal vegada hages sentit o llegit alguns llibres semblants anteriors, o tal vegada es tracte de la primera vegada que tens l'oportunitat de llegir un llibre que està dedicat

únicament per a tu. És possible que algú t'ho haja recomanat o simplement per la teua pròpia voluntat t'hages animat.

En tot cas, amic o amiga, no tingues por. Comprenc els teus dubtes, les teues inseguretats, els teus recels... Tranquil, confia, estaré amb tu en tot moment i t'assegure que no t'abandonaré. Tu decidixes què llegir, com fer-ho, quan i fins on.

Tan sols em queda convidar-te a viure estes pàgines com una gran aventura de busca; la de la teua VIDA. Troba l'Amor i roman en Ell, la teua vida cobrarà un sentit diferent i nou.

Saps ja de què et parle? A qui estàs buscant?

Secretaria Diocesana de Formació

Juniors Moviment Diocesà

I AÇÒ PER A QUÈ?

L'inici del nou curs 2013-2014 va suposar el començament d'un nou trienni titulat Àgape. Esta és la paraula d'origen grec que significa i expressa l'amor diví. És l'amor de Déu cap als seus fills, cap a tu.

És l'amor incondicional, l'amor generós, l'amor sense límits que té el seu fonament en el despreniment propi per a ajudar a l'altre; pur, servicial, lliure. I més encara, és l'amor que les persones senten unes per les altres, inspirades en eixe Amor de Déu.

No és fàcil aconseguir-lo, ni tampoc experimentar-lo, perquè exigix per la nostra part d'un esforç i un compromís per conèixer el verdader Amor de Déu, interioritzar-lo en el fons dels nostres ossos; per a poder, finalment, entregar-lo sense mesura als altres fent-los feliços.

D'ací que per això Juniors Moviment Diocesà ha considerat convenient continuar redactant i publicant uns senzills materials dirigits a cada un dels quasi 3.000 jóvens del Moviment, conscients que només tenint un veritable trobada amb Déu en una evangelització missionera, per mitjà d'experiències i vivències de fe, viscudes de forma individual i comunitàries, podrem ser millors "missatgers de l'Evangeli" i eficaços educadors en la fe de xiquets, adolescents i jóvens.

És per això que el material que ara et presentem és fruit d'un important esforç per procurar que el missatge que ací queda, siga directe i individual, de jove a jove, parlant-te directament al cor i recolzant-nos en els recursos multimèdia perquè pugues ampliar i viure esta experiència amb altres jóvens.

Després dels cursos anteriors dedicats al discerniment de la voluntat del Pare, a través de la cridada, l'acompanyament i l'enviament, ara ens disposem a donar un pas més enllà en este itinerari de creixement en la fe dels jóvens amb l'Amor. Perquè acceptar esta voluntat i comprometre'ns a ser veraders testimonis seus exigix, com diu Sant Pau en la primera carta als Corintis, l'Amor: “si no tinc Amor, sóc com a campana que ressona o platet que atordix”.

Comencem el trienni proposant l'Amor de Déu i la seua verdadera busca com a tema central de la formació i l'animació dels nostres Centres. Açò suposa estar per tant, en actitud de trobada per a viure una verdadera experiència d'Amor, perquè qui demana, se li dóna; a qui busca, troba; i al que crida, se li obri. Tot dependrà de la intensitat amb què busques el que realment necessites.

Però el Projecte Àgape, a més dels materials formatius redactats per a xiquets, adolescents, jóvens i famílies juniors, pretén promoure iniciatives diocesanes, en especial les propostes des de la Comissió Diocesana per a la Infància i la Joventut i totes aquelles que, des de la Diòcesi de València, estiguen encaminades, junt amb l'Església Universal, a aconseguir una autèntica renovació de la fe.

Viu la nostra missió amb passió, responsabilitat i compromís, posant tot l'amor, la fe i l'esperança en allò que eres i fas, complint així el precepte que el Senyor ens va donar: "Estimeu-vos els uns als altres com jo vos he estimat. En açò coneixeran que sou deixebles meus, en l'amor que tingueu els uns als altres" (Jn 12, 14-15).

Juniors Moviment Diocesà
Maig 2013

ABANS DE COMENÇAR...

Per damunt de tot, hem pretés que *A qui busques?* fóra un llibre del teu dia a dia, utilitzant textos breus i propostes senzilles perquè pogueres llegir-lo habitualment amb un llenguatge pròxim i directe al cor.

No obstant, he d'advertir-te que només tu marques els ritmes de lectura i vivència del que es planteja. No hi ha un moment concret en què hages de començar o acabar un tema, ni tan sols una data marcada en la qual has d'haver acabat de llegir-lo. Eres completament lliure per a decidir inclús per on començar.

Com veuràs et proposem la mateixa estructura que fins ara s'ha treballat però amb algunes modificacions quant a contingut. En primer lloc cal destacar que els cinc temes segueixen el mètode juniors en els apartats de **Viu-ho, Sent-ho, Compromet-te i Celebra-ho**.

A més inclou una breu oració que no et restarà molt de temps a la qual hem titulat **Parla-li**.

Finalment et facilitem també en cada tema un apartat denominat **Compartix-ho**, perquè pugues compartir eixes experiències viscudes de forma individual amb el teu grup de temps de Compromís, amb els amics, la família, en la societat... Estos apartats et poden ajudar a posar en comú amb el teu entorn allò que s'ha comentat al llarg del tema. Si encara en la teua parròquia no heu format un grup de Compromís, tal vegada siga este un bon moment per a posar en comú el que a cada un li estiga suggerint este llibre individual, les propostes de la Campanya d'animació i formació i altres materials.

També, com hauràs observat en l'interior, trobaràs nombroses recomanacions i propostes perquè la lectura es convertisca en una autèntica experiència vital i per eixe motiu et remetem en diverses vegades al CD que t'adjuntem on trobaràs cançons, textos ampliatos...

Donant testimoni a més en les noves vies de comunicació social podràs compartir les teues experiències amb altres jóvens a través de les xarxes socials de Juniors Moviment Diocesà en Facebook i Twitter.

**Per què no escrius en les xarxes socials
les perspectives que tens d'este llibre abans d'iniciar la lectura?**

Perfil i pàgina Facebook (Juniors Moviment Diocesà)
i Twitter (@juniorsmd)

MIRAR, ESCOLTAR, VIURE... TROBAR!

Abans de començar, vull mostrar-te un utensili important per a la lectura i la vivència d'este llibre.

Les ulleres són un objecte que nombroses persones amb certa dificultat en la vista utilitzen per a millorar la seua mirada. Els permet veure nítidament el que sense ulleres no veuen i així és com poden trobar el que moltes vegades busquen.

A nosaltres també ens passa igual. Moltes vegades necessitem en les nostres vides unes ulleres especials per a veure el món que ens rodeja. La nostra simple mirada no ens permet veure infinitat de detalls, de missatges que al nostre voltant se succeïxen.

Estes ulleres partixen de l'Evangeli perquè gràcies a elles et permetran buscar i trobar amb major facilitat. Així serà com podràs tindre una major actitud d'atenció i paciència, perquè per a trobar a Déu hui en dia, cal prestar atenció i caminar observant tot el que ens rodeja tenint especial atenció en aquells detalls i matisos que al teu voltant succeïxen. Perquè en els matisos i detalls es percep l'Amor, perquè Déu es fa present en ells.

Dedica temps a observar i mirar atentament i pacientment al teu voltant. Així serà com cap detall s'escaparà dels teus sentits i viuràs una experiència nova en el Senyor.

Però esta experiència ha de ser celebrada des d'un ritme humà i equilibrat perquè és molt difícil tindre una mirada nova amb una vida accelerada i desconcertada. Moltes vegades no ens detenim a observar i mirar perquè prioritzem altres coses que tenen “més importància” per a les nostres vides.

Et propose amb estes ulleres viure a ritme humà, intens i fort, però humà. Si utilitzes estes ulleres per a llegir estes pàgines veuràs que et propose experiències inoblidables amb un matís i un color diferent. Perquè la VIDA que et propose té detalls que no et pots perdre.

Així, amb una llibertat interior motivada en una inquietud de busca, llança't a esta nova aventura i no dubtes que algú t'està esperant per a ser descobert. Posa't les ulleres de l'Evangeli i troba el que busques.

1. LA TEUA IMATGE EM SONA

Si tinguérem temps tu i jo per a prendre'ns un café, un refresc, o qualsevol cosa, hauríem de buscar una excusa per a poder quedar i trobar-nos. Segurament plantejaríem alguna, però necessitaríem omplir eixe temps amb alguna conversació interessant que ens poguera ocupar més de cinc minuts junts, que és el temps exacte en què tardarien a servir-nos, prendre'ns-ho i anar-nos. Davant d'un desconegut, de què parlar?

Potser tindrem algun tema en comú, dels que solen parlar els jóvens com tu i com jo: algun tema musical agradable, interessos en algun esport que ens apassione; o tal vegada podem parlar d'alguna cosa de moda, del gimnàs... O potser descobrim alguna coincidència en les nostres activitats com a educador, catequista o voluntari d'alguna associació...

Encara no ens hem assentat a prendre alguna cosa i ja tenim multitud de temes de què parlar. Només en que ens apassione als dos, podem compartir un moment interessant amb algú, en principi, desconegut.

Però se'ns oblidava el tema estrella de què sempre està amerat qualsevol conversació. Encara que et parega un apocament, saps del que més parla la gent? De l'amor. És curiós, mai seria un tema de conversació directe, llevat que siga amb la teua parella. Però resulta que la gent viu enamorada de la música, de la moda, de l'esport, del seu cos, de la seua entrega als altres, de l'atractiu i apassionat que pot ser viure la vida com la viu algun famós o algú a què admires, quanta estima!!

Amb tantes idees existents del que seria l'amor es fa difícil definir-ho. Em dóna un poc de ràbia que s'haja desgastat tant la paraula amor. Potser seria moment de no intentar posar paraules a una cosa que se sent. No m'agrada molt que em facen encaixar en un esquema el que solc sentir. I a tu?. Et convida a que definisques eixe amor, que mires on l'has vist, on l'has sentit, que reconstruïsqués eixa paraula tan desgastada. Tal vegada estes preguntes t'ajuden a meditar-ho... Pren-te el temps que necessites abans de continuar.

Saps el que és l'amor?
Estimes o voldries amar a algú?
Voldries que t'estimaren?

Tal vegada la primera pregunta no hauràs sabut molt ben com respondre-la, a la segona responem amb un fervent desig, i a la tercera ens naix, des del fons, un “per descomptat” o un “ho necessite”.

I tots ens sentim igual davant d'estes preguntes, inclús aquell que renega o aquella que pretén viure superficialment. Perquè la primera experiència que tenim és que algú ens vol. Algú et va estimar inclús abans d'haver nascut. Algú et va abrigar, i et va amar. Algú ens va besar al nàixer, ens cantà i ens va bressolar. Algú va desitjar que existires. Pensa, sent, recorda-ho.

Però tu també has tingut l'oportunitat d'estimar, de voler a algú. Has volgut en la teua família, en les teues amigues i amics... però també has experimentat l'estar enamorat, l'estar pendent de l'altre quasi en exclusivitat, el compartir les coses bones i estar al seu costat en les tristeses i els moments difícils. I, al mateix temps, sentir-se així davant de l'altre: que algú està preocupat per tu, t'acompanya i t'atén sense posar condicions. Simplement que et vol com eres, estimant-te intensament.

Potser hauràs acudit també al record dels desamors, de quan les coses no han eixit com esperaves. Però és també ací on un, reconeix l'important que és per a nosaltres eixa “més” que paraula amor.

L'has vist, has pogut reconstruir-lo, o més prompte reconèixer-lo. L'amor l'experimentem i el necessitem tots. És veritat que moltes vegades el confonem amb els impulsos, inclús amb el sexe, i el portem al camp de les obligacions i drets. No som perfectes i fallem. Però encara així, aspirem a viure eixe Amor perfecte, esperant que ens òmpliga i estiga contínuament ací.

Et sorprendria si et diguera que eixe Amor està sempre junt amb tu? Què pensaries si et diguera que eixe Amor és Déu? Quin rostre li donaries? Potser ara estigues pensant que intente emportar-te al meu terreny. Res més lluny de la meua intenció, “Déu és amor, i qui roman en l'amor roman en Déu i Déu en ell” (1 Jn 4,16).

Curiós pensar que, al final, el tema estrella de què tot el món parla, inclús tu i jo, poguera ser Déu, encara que tal vegada encara no l'hagen pogut conèixer.

Molts parlen de Déu sense tan tan sols conèixer-lo, alguna vegada t'ha passat?

És fàcil etiquetar a Déu amb una falsa imatge, corresponent a una situació puntual en les nostres vides, i a causa d'una roïna o bona experiència d'Ell; variable segons el significat que siga esta vivència... Però, una experiència determinarà la teua imatge sobre Déu?

Creus que ho coneixes tot sobre Ell? O potser has construït falses imatges segons el teu plaer? Quina és la seua foto de perfil que te en la xarxa social de la teua vida?

Tranquil, anem per parts; no passa res perquè no conegues el rostre de Déu a la perfecció; no t'aclapares, ni et desanimes, és una cosa normal. Pretenc ajudar-te a construir novament la imatge de Déu a partir d'alguns típics perfils preconcebuts, una imatge verdadera transformadora de vides. Atrévix-te a mirar-la i permet-te acceptar-la!

Repassem algunes de les imatges que tal vegada has construït al llarg de la teua vida sobre Déu, i que possiblement hui continues tenint. T'assegure que moltes imatges que hui en dia li hem atribuït a Déu s'assemblen a aquells ídols de l'Antic Testament (*Salm 115, 4-8*), i inclús, pareixen ser extretes de contes fantàstics en compte de ser una història VIVA com ho és la teua VIDA.

El Fada Padrina o la màquina expenedora, la Madrastra i el déu-light o a la carta, són alguns rostres que possiblement hages atribuït a Déu... En certs moments, t'hauràs convertit en sastre, en contacontes, i

hauràs fet un déu a la teua mesura. Com diu el Salm 115, 8 “Siguen com ells els que els fabriquen, els que confien en ells.”

Abans de continuar t'invite que reflexiones, que dibuixes en este espai en blanc la imatge que tens de Déu... Dedicat un temps. Pots utilitzar paraules, traços, pintures...

Si vols pots posar-te música tranquil·la de què trobaràs en el CD per a inspirar-te millor.

Tal vegada t'haja costat expressar a Déu en una imatge... No et preocupes, és la teua imatge sobre Déu, et demanaré que tornes a ella al finalitzar el tema...

Et presente a la primera imatge de Déu que molts i tal vegada tu posseïsqués. El Fada Padrina és un personatge entranyable. En molts contes infantils és capaç de convertir un titella de fusta en un entranyable xiquet o una carabassa en una preciosa carrossa, a colp de vareta. És un personatge que sempre està al costat de la persona que la necessita, escoltant-la i acompanyant-la en tot.

Alguna vegada, també tu hauràs desitjat que els teus somnis es convertisquen en realitat, però al créixer, i sentir-te “adult” com per a continuar creient en Fades Padrines, hauràs fet una reconversió assignant estos “poders màgics” a un Déu Totpoderós que et concedix les teues fantasies màgiques infantils, convencent-te que, “fregant” la Làmpara màgica amb oracions o complint una sèrie de pautes, les teues peticions seran ateses de forma immediata.

També pots pensar que Déu és una màquina expenedora que, amb la “moneda” del rés, t'oferix el producte sol·licitat, alhora que et dóna les gràcies i et convida a tornar... Ah! I pobre de la màquina sinó funciona, perquè li donaràs un gran colp perquè responga fins que et cansaràs i la deixaràs de costat...

Veus Déu d'esta manera? Creus que Déu té una vareta màgica? Volgut jove, el nostre Déu no és d'eixos que et pot resoldre la vida en un moment. És cert que Déu t'escolta i atén les teues necessitats acompanyant-te en tot moment, no oblidant-se de tu, tal com ho fa el personatge del Fada Padrina.

Però Déu no respon amb presses davant de les nostres oracions a colp de vareta o esclafit de dits, és ací on està la diferència amb el Fada Padrina; no és un Déu que contesta amb missatges instantanis sinó que es mostra en el silenci i en el teu cor, oferint-te el seu Amor de forma

senzilla, perquè pugues parlar amb Ell, perquè pugues callar amb Ell. Et contesta i t'atén sempre però mai ho farà a colp de vareta.

Una altra imatge que atribuïm moltes vegades a Déu és la figura de la Madrastra dels relats infantils. Una Madrastra que disfruta del patiment dels altres; que s'alegra en el mal, condemnant i jutjant segons el seu criteri, permetent les immundícies del poble. Un personatge predisposat sempre, i en tot moment, com volent agarrar-nos 'in fraganti' botant-nos algun dels seus manaments...

El nostre Déu no és així. Ell no vol que patisques, no disfruta del teu patiment: de la teua creu. Déu no s'entreté manant castics a tort i a dret. No es pot entendre que un Déu que és Amor, que t'ha creat i pensat abans que totes les coses, estiga dedicant el seu temps a fer patir als que ha cridat fills seus.

I si Déu no és qui realitza les desgràcies humanes, les catàstrofes naturals, les crisis, la fam, la guerra... Llavors qui? Anem per parts perquè no es tracta d'assignar culpables a totes les coses. Déu va crear l'Univers, la Terra, i inclús a tu i a mi. Inclús va establir un orde en la naturalesa perquè tot es desenvolupara amb naturalitat; una forma de procedir; de nàixer, viure i morir.

I per què permet que existisquen assassins, maltractadors...? Tu, somiat i creat per Déu, vas vindre a este món un dia en concret... I, des de llavors, has tingut total llibertat per a triar un camí o un altre, el camí del pecat o el de la salvació; el camí fosc o el de l'Amor.

Però Déu no diu res davant d'este tipus de situacions? *“La Creu de Jesús és la Paraula amb què Déu ha respost al mal del món. A vegades ens pareix que Déu no respon al mal, que roman en silenci. En realitat Déu ha parlat, ha respost, i la seua resposta és la Creu de Crist: una*

paraula que és amor, misericòrdia, perdó. I també juí: Déu ens jutja estimant-nos. Recordem açò: Déu ens jutja amant-nos. Si acull el seu amor estic salvat, si el rebutge em condemne, no per ell, sinó per mi mateix, perquè Déu no condemna, Ell només ama i salva.” (Viacruzis. Divendres Sant 2013. Papa Francesc.)

Massa informació? Parem un moment. Pren aire i rellig les últimes paraules del Papa Francesc si és necessari abans de continuar.

Segur que també coneixeràs la imatge del déu a la carta. Esta imatge sempre respon a la pregunta del cambrer del restaurant: “Què desitja prendre hui?” I la nostra resposta, segons el nostre estat d'ànim o d'interés, pot variar depenent del dia: “Hui m'abellix un poc d'Eucaristia però sense molta homilia per favor, no em sol assentar molt bé. De postres prendré oració, m'han suggerit que és molt ric, però la part del silenci no l'afija, preferisc sorolls i distraccions, són deliciosos.”

Graciós? Xocant veritat? Quantes vegades t'has fet a Déu a la teua “mesura”? És normal que en esta imatge aparega el déu-light. Si el prens per parts, segons el teu gust, normal que te parega descafeïnat, qual sopa sense sal.

Déu t'està cridant, i t'envia a una missió que té encomanada únicament per a tu. Et demana que et cenyisques, t'acerons les teues sandàlies, et tires el manto i el seguisques (Hch 12, 8). No és una tasca fàcil perquè requereix de compromís, de responsabilitat, d'obediència en l'Amor de Déu, i de constància, de molta constància.

**Massa exigència? Pors? Inseguretats?
Què tems perdre? Ell t'espera amb TOT. Què li vas a respondre?**

T'invite que lliges de forma pausada i tranquil·la el següent passatge entre Jesús i Pedro després d'una jornada de pesca, on van compartir allò que s'ha peix junt amb la resta de deixebles.

“En acabant de dinar, Jesús va dir a Simón Pedro: "Simón, fill de Joan, m'estimes més que estos?" Ell li va respondre: "Sí, Senyor, tu saps que et vull". Jesús li va dir: "Pastura els meus corders". Li va tornar a dir per segona vegada: "Simón, fill de Joan, m'estimes?" Ell li va respondre: "Sí, Senyor, saps que et vull". Jesús li va dir: "Pastura les meues ovelles". Li va preguntar per tercera vegada: "Simón, fill de Joan, em vols?" Pedro es va entristir que per tercera vegada li preguntara si el volia, i li va dir: "Senyor, tu ho saps tot; saps que et vull". Jesús li va dir: "Pastura les meues ovelles.” (Jn 21, 15-17)

M'estimes? Això és el que Jesús t'està preguntant a l'ensenyar-te la seua “carta”, la “carta” del Déu. Quina resposta li dones? Un tot? Una part? L'amaràs o simplement li voldràs? Prendràs tota la carta, sense pors, o simplement et conformaràs amb el *light*?

Déu no es conforma amb un poc de tu. T'ama, t'estima. Amb les teues limitacions, les teues virtuts i defectes, la teua forma de ser, d'expressar-te, de relacionar-te... A tot tu, t'estima, t'ama. Esta és la verdadera imatge de Déu. Saps ara el que és l'amor? No ho coneixes? Segur que sí! Un amor impossible de representar en la imatge típica d'un cor perquè el seu Amor és més que eixa imatge. Però t'has preguntat per què?, o com Déu és Amor?

Déu és Amor fins a l'extrem perquè t'estima sense mesures; l'Amor de Déu és pacient, no té presses perquè espera en tu, i a tu, fins al final. Sempre fidel t'acompanya respectant la teua llibertat i la teua decisió d'acostar-te més a Ell. És pacient, perquè no et dóna l'esquena davant del patiment i perdona les múltiples vegades que caus. El seu

amor sense límits espera i espera en el teu cor com la llavor que espera a germinar... Tan sols espera pacient a què tu la despertes i, llavors, creixerà.

L'Amor és bondadós perquè tot el que ix de Déu és bo i bell. Alguna vegada has contemplat una posta de sol junt amb el mar o en la muntanya? Alguna vegada has fet silenci al mig de la naturalesa? Has escoltat el so de les onades o de les fulles al moure's amb el vent? L'Amor de Déu és bo i bell perquè et rodeja i t'impregna. Tu eres bo i bell en la mesura que t'assembles a eixe Amor.

En este sentit pots estar tranquil perquè l'Amor de Déu no és com el de les relacions humanes. No té enveja, ni orgull, ni arrogància. No et mirarà recelós que a vegades estimes i seguisques a altres abans que a Ell; al contrari, la seua mirada serà de perdó, i amb els braços ben oberts per a tornar-te a acollir. Ell no gallejarà, ni presumirà de les seues accions; sinó que sempre tindrà una actitud de servici i entrega absoluta sent l'últim i servidor de tots (Mc 9, 35), ajudant-te en tot moment i davant de tota necessitat. No es mostrarà arrogant, ni et mirarà de dalt a baix amb sentiment de superioritat, perquè va entregar al seu Fill únic en una expressió immensa d'amor perquè creguérem en Ell i tinguérem vida eterna (Jn 3, 16).

L'Amor de Déu no és, per a res, grosser ni egoista. Mai t'abandonarà, ni et deixarà de costat, perquè sempre et respectarà i t'estimarà amb els teus defectes i les teues virtuts. I, en eixe respecte i amor, se centrarà en el seu únic somni: TU. És un Amor que es partix i es repartix preocupat d'allò que et puga faltar i no pretén guardar-se res per a Ell, perquè és feliç fent-te feliç en una relació cada vegada més intensa i profunda.

No s'irrita, ni és rancorós. No mostrarà la seua ira sobre tu, ni et castigarà, ni et colpejarà. El nostre Déu no és d'eixos castigadors dels contes infantils. T'ama sense condicions i per això no et guardarà mai rancor. No et recordarà les moltes vegades que li has fallat, que li has oblidat... Perquè el seu amor és tan gran que el seu perdó t'inundarà.

I, per descomptat, no s'alegrarà de les injustícies que visques o veges. L'Amor de Déu és misericordiós perquè fa seua la situació de l'altre: del pobre, del famolenc, del malalt; la teua situació. I, des d'eixa condició, farà tot el que es puga per a traure't d'ací encara que tu cregues que no fa res...

Així, trobarà la seua alegria amb la veritat, amb la sinceritat i la confiança en una estreta relació. Una amistat que creix fonamentada en la veritat, perquè Jesús és Camí, Veritat i Vida (Jn 14, 6), mitjans indispensables per a arribar a Déu. Mai t'enganyarà, ni et deixarà flaquejar... Serà el primer a alçar-te mostrant-te la senda i esperant que tu tries estar junt amb Ell, i l'últim a esperar-te que tornes si t'has desviat del camí.

L'Amor de Déu disculpa sempre, confia sempre en tu, t'esperarà i t'aguantarà sempre, mai cansant-se de tu. Podràs viure amb altres "amors"; amb altres sentiments d'amor reflex de Déu: l'amor cap a la teua parella, cap als teus pares, cap als teus amics... Però cap d'estos serà tan grann com el que Ell et mostra cada dia; perquè Déu, el seu Amor, mai de la vida, et fallarà.

Ja t'estàs endinsant en la verdadera imatge de Déu: l'Amor. Ara sí que pots dir que el coneixes un poc millor. davall esta expressió al llarg de la Història de la Salvació, l'Amat ha buscat a infinitat de persones a les quals els ha expressat el seu amor i s'ha servit per a transformar el món. Tu també eres un d'ells.

Has experimentat l'Amor de Déu?

Tal vegada et faça falta obrir bé els ulls i contemplar el món que et rodeja, les persones que t'acompanyen... Així reconeixeràs a Déu en cada una d'elles...

Vull presentar-te a les Sacramentines de Jesús Crucificat. Totes són cegues i a pesar de la seua condició, amb oració i sacrifici, sempre estan prop dels mes desfavorits i necessitats. Viuen ardentment la fe en una trobada amorosa amb el Senyor, i utilitzen els ulls del cor per a acostar-se i contemplar el seu rostre.

Quantes vegades t'has queixat que no trobes Déu? Fa falta veure per a creure o creure per a veure? Deixa'm mostrar-te un xicotet relat...

EL ROSTRE MÉS PAREGUT A DÉU

Jo estava esperant un autobús quan arribà una mare amb un fill ja major, amb síndrome de Down. No vaig poder evitar mirar-los, com si de sobte no hi haguera ningú més que ells en tota la plaça. Al poc de temps va arribar una altra dona amb un xic de més de 30 anys amb deficiències físiques i psíquiques; es van assentar junt a mi. Ell portava unes flors, no de les comprades, sinó de les que se solen agafar en el camp, i no parava

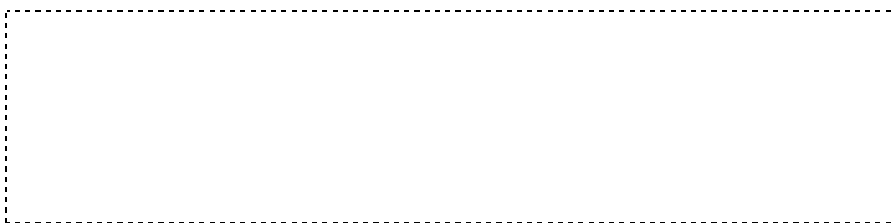
de moure's i de dir coses, d'assentar-se i alçar-se del banc, mentres pareixien esperar a algú. I va ser sa mare la que va acaparar la meua atenció.

Has vist alguna vegada el rostre d'una dona que ha acceptat la realitat d'un fill “diferent”? És un rostre marcat pel dolor que dóna el pensar què serà de la seua vida quan ella no estiga, però és al mateix temps un rostre d'una dolçor i amor infinit, habitat per una llum que ens ompli de silenci. Ella tindria uns 60 anys i els ulls clars, somreia càlidament i li deia amb enorme afecte que no parlara tan alt. Esperaven una monitora que anava a portar-los d'excursió, junt amb altres xics, i les flors eren per a ella. La mare li va dir: “dóna-li-les”, i ell li les va entregar amb un abraç de xiquet. Crec que altres dones que estaven en la parada de l'autobús amb mi, també miraven i també van tindre ganes d'agenollar-se.

Després he comprés que l'impacte que em va produir la visió d'aquella dona, crec que és el rostre més paregut al rostre de Déu que m'imagine. (Mariola LÓPEZ, en “Vida Nova”).

T'invite ara que faces un passeig pel carrer en silenci. Mescla't entre la multitud, pega un passeig o, si ho preferixes, assenta't en un banc i contempla. Obri els ulls com mai abans ho haves fet i mira amb el cor el rostre de Déu en els què et rodegen: el gest d'una mare al seu fill, la tendresa d'un iaio amb el seu nét, uns amics que riuen junts, una parella que passeja de la mà...

Si vols pots repassar l'apartat anterior per a tindre algunes pistes sobre en què has de fixar-te... Anota els sentiments que et produïxen eixos rostres, eixos gestos de la gent que et rodegen...

Pots compartir també amb altres jóvens com tu les experiències viscudes en este apartat a través dels perfils de Juniors Moviment Diocesà en les xarxes socials de Twitter i Facebook.

En este apartat m'agradaria que dedicares uns minuts a realitzar una oració des del cor així que, posa't còmode, en un lloc on ningú et moleste, i on estigues en pau.

Revisa la imatge que et demanava en pàgines anteriors que dibuixares, creus que li fa falta alguna cosa? T'has deixat algun detall? Li sobra alguna cosa? És la imatge verdadera de Déu? Dedicar uns minuts a pensar-ho i quan ho tingues t'invite a resar esta oració.

*Déu meu, no crec que tu faces caure la pluja o brillar el sol a la carta, per encàrrec, perquè brote el blat del llaurador cristià o resulte la festa organitzada pel senyor capellà;
que tu trobes treball per al parat que és bona persona, i deixes que els altres continuen buscant sense trobar-lo mai, que tu alliberes d'un accident al fill la mare dels quals ha resat i deixes que muiga el fill que no té mare per a implorar al cel; que dones tu mateix de menjar als hòmens quan t'ho demanem i deixes que moren de fam quan no te'l demanem.*

Déu meu, no crec que ens portes a on tu vullgues i no tinguem més que deixar-nos portar, que ens envies esta prova, i que no tinguem més que acceptar-la, que ens oferisques este triomf, i no tinguem més que agrair-te'l, que, quan encara ho decidixes, per fi, crides a tu a qui estimem i que no tinguem més que resignar-nos.

No, Déu meu, no crec que sigues un dictador que disfruta de tots els poders per a imposar la seua voluntat pel be del poble, que siguem titelles i al teu capritx estires els fils, i que ens faces representar un

misteriós drama en què tu sempre has determinat els més mínims detalls de la representació.

No ho crec ja, perquè ara sé que tu no ho vols i que no ho vols perquè eres Amor, perquè eres Pare i nosaltres som els teus fills.

No ens hem atrevit a comprendre que, quan vas voler revelar-te definitivament als nostres ulls, vas vindre a la terra xicotet, dèbil, nuet. I que vas morir clavat a una creu, abandonat, impotent, nuet, per a indicar al món que la teua sola potència, és la potència infinita de l'Amor, el teu verdader rostre.

(Michel QUOIST, en Camins d'Oració. Seguir-me)

CONEIX COM T'ESTIME!

Buscar i trobar és possible si en la busca s'utilitza la brúixola del cor. És ací on Déu es fa present i es manifesta en el camí de la teua vida per a parlar-te, per a escoltar-te i acompanyar-te; per a amar-te.

Vivim anhelant encontre, carícia, paraula de comprensió i reconeixement.

Diem de Déu, del que eres imatge, que és amor. I al mirar al voltant, com t'he convidat anteriorment, observem als altres somiant de viure des de la cordialitat d'uns braços que s'estretixen, uns ulls que es comprenen o unes mans que s'enllacen.

Necessitem amar i sentir-nos amats; i Déu, amb molta humilitat i senzillesa, t'estima perquè eres únic per a Ell. Jesús ens ho revela i ens presenta Déu Amor.

1. La Imatge entre les imatges, el Nom entre els noms.

“Com el Pare em va estimar, jo vos he amat a vosaltres.
Romaneu en el meu amor” (Jn 15,9)

L'amor té molts noms, molts rostres, moltes formes. Té innumerables històries. **És amistat, fe, passió, enamorament; és fratern, filial, patern; és compassió per les vides ferides o anhel pel que està per viure.**

És trobada, tranquil·litat i tempestat. És acceptació incondicional i, al temps, fe en les possibilitats de l'altre, sent així un servici pel be comú. **Amor és saber donar-nos. I també saber demanar ajuda a**

aquells en els que confiem. És disfrutar de la presència i trobar a faltar en la distància. És celebrar junts la vida i plorar junts els colps. A vegades és set, i altres brollador que sacia eixos anhels.

A vegades el mitifiquem un poc. Creiem que l'amor és alguna cosa que, sorprenentment, arriba, com caigut del cel. En veritat **no pots exigir-lo, ni forçar-lo. No pots comprar-lo, ni obligar a ningú a correspondre't.** L'única cosa que està al teu abast és amar com Ell t'ama. Difícil? Sí. Però recorda que no hi ha impossibles per a Déu.

Et convida a escoltar la cançó de "Si conegueres com t'estime" de la Germana Glenda que trobaràs en el CD que acompanya a este llibre. Dedicat uns minuts a escoltar-la amb tranquil·litat, a saber què t'està dient.

Coneixes com Ell t'ama?
Coneixes com Ell et busca?
Coneixes com Ell et somia?

M'agradaria proposar-te una cosa diferent, quelcom que et faça eixir de les teues comoditats i et faça conversar amb els teus. Tranquil, en cap moment et vaig a posar en una situació incòmoda. Confia i, només si tu vols, podràs realitzar esta xicoteta aventura.

Moltes vegades parlar de Déu en l'entorn més pròxim: amb la família, els amics, la parella, etc. pareix una missió reservada únicament a uns pocs valents; tractant-se, en estos casos, de fins una missió quasi impossible. La fe, l'amor, la caritat o el perdó, entre altres, són temes que queden relegats a un segon pla en estos ambients.

Et propose, com iniciava este capítol, que busques un temps per a prendre alguna cosa i xarrar amb un amic de confiança, amb la teua parella, o amb els teus pares, sobre la imatge que tenen ells de Déu. Com el veuen? Què creuen d'Ell? Quina fe tenen? Tal vegada, en un principi, et pugua paréixer estrany, tant a tu com a ells, parlar sobre este tema. Però t'assegure que en la mesura que plantegeu un discurs sincer i amb una actitud d'escolta recíproca, vos sentireu més còmodes.

No pretengues influir en la imatge que tenen sobre Déu, simplement compartix la teua imatge o la que t'he mostrat al llarg d'estes pàgines. Una vegada finalitzada l'experiència, contrasta les idees que heu tingut o els punts que heu comentat. En què s'assemblen? En què es diferencien? Com t'has sentit al compartir els teus sentiments sobre la fe, sobre Déu?

Pots anotar en estes línies aquells punts que han sigut més significatius de la conversació per a recordar allò que tots busquem i

anhelem amb tot el cor; sentir-nos estimats per algú que ens ama sense condicions: Déu.

Pareix una missió arriscada però sigues valent i dóna testimoni de la teua fe i de l'Amor de Déu.

Compartix amb altres jóvens, els punts més cridaners de la conversació a través dels perfils de Juniors Moviment Diocesà en les xarxes socials de Twitter i Facebook.

2. UN EN TOTS i TOTS EN UN

Internet, el mòbil, la moda, el joc, els diners, el treball, l'associació, l'esport, les drogues, el sexe, la política, l'astrologia, la televisió, la imatge... Hi ha molts déus per a molta gent. I entorn d'ells som capaços de construir falses esperances, falsa felicitat... Et sents alliberat de veritat? A què anomenes tu Déu?

Ens descobrim pendants de tantes coses!! Cada una va donant resposta a alguna de les nostres preguntes segons la nostra apetència. Ens conformem amb això... Però, per què et conformes amb això si tens la necessitat buscar més respostes? Si et pares a comptar, hi ha massa “déus” en la teua vida, veritat? Anteriorment et mostrava l'únic Déu, però tal vegada encara et siga un “Déu desconegut”, que et toca descobrir, a què et toca preguntar.

En infinitat d'ocasions busquem un Déu a qui mostrar les nostres debilitats i necessitats, que ens cuide i ens ame com a xiquets, indefensos; busquem un Déu que ens acompanye, que ens entenga, que compartisca amb nosaltres tot el que patim i ens estime des de l'amistat; necessitem un Déu que ens encoratge, que ens anime, que ens done forces més enllà de nosaltres mateixos per a estimar als altres. Ni juntant tots eixos “déus” dels que parlàvem, saciaríem esta necessitat.

Encara que et parega increïble, fa molts segles a Atenes es trobaven així. Sant Pau se'ls va trobar com tu pots estar ara, i es va posar a parlar-los (Hch 17,16-34). Potser ja hages sentit parlar d'Ell, però estic segur que encara tens molt que descobrir. Déu, en molts aspectes, continua sent un desconegut per a tu. i conèixer-lo amb major

Eixe Déu que ja veneres i que desconeixes, te l'anuncie jo. És el Déu que va fer el món i tot el que conté, Senyor de cel i terra que no habita en temples construïts per mans humanes, ni li servixen mans humanes com si necessitara algú, perquè ell és el que a tots dóna la vida i ens ho dóna tot. Et va crear a tu i a tota la humanitat per a habitar la terra, però amb la capacitat d'anar buscant-lo, encara que no està lluny de cap de nosaltres, perquè en ell vivim, ens movem i existim.

Som de l'estirp de Déu, per la qual cosa no té sentit que pensem que la divinitat s'assemble a imatges d'or, de plata, de pedra, o qualsevol altra cosa construïda per la destresa i la fantasia d'un home. Per això Déu t'invita que abandones tots eixos déus, que t'agarres només a Ell. Déu serà just amb tots, et valorarà des del que tu eres i t'entregarà la teua herència, perquè ha designat ja a qui ho va a fer, a Jesús, a qui ha ressuscitat i és la seua garantia que açò serà així.

Així va parlar Pablo i així et parla hui a tu. Ja has començat a conèixer-lo però... Estàs disposat a alliberar-te i conèixer-lo amb major profunditat?

Obri el teu cor, perquè només ací trobaràs el Déu. Desconegut?

Parlar-te de qui és i què ha de veure amb tu, no és tasca fàcil. Puc començar a mostrar-te'l des de la imatge que anteriorment has descobert. Déu Amor ens unix, ens fa sentir com a germans i ens mostra el més bell de nosaltres i les nostres vides.

Pareix un tant estrany que siguem fidels a un Déu que tenim quasi desconegut, d'un Déu a qui, com t'he comentat, som capaços de lloar-lo, seguir-lo, voler-lo, d'aprendre d'Ell... Però que, a pesar de tot, continuem tenint una reduïda comprensió d'este Amor i de tot el que la seua existència suposa.

Sí, et parle d'un Déu que se li reconeix amb diversitat de noms i que, tant en la Sagrada Escripura com en la nostra pròpia vida, ix a la nostra trobada des d'un Amor trino i un, és a dir, des del que coneixem com Santíssima Trinitat.

Anem lentament, no pretenc acovardir-te. Pots creure que el conegues molt bé, però realment encara et queda molt per saber d'Ell, per això això del "Déu desconegut". I encara que tracte d'explicar-te'l, continuarem parlant d'un Déu que no podem arribar a conèixer-lo en la seua plenitud, t'imagines per què?... Si fóra capaç d'explicar-te a Déu i l'entengueres, no seria Déu, ja que seria limitat pels nostres coneixements i Ell és molt més que això.

Llavors, m'agradaria simplement acompanyar-te a descobrir part d'un Amor que se'ns presenta com un Déu Pare, un Déu Fill i un Déu Esperit Sant, és a dir, una comunitat de vida i amor. Si ara mateix no et trobes amb forces no et preocupes, pots tornar a reprendre el llibre en

un altre moment, quan et sentes amb ganes de continuar descobrint...
Tu decidixes!

En primer lloc m'agradaria proposar-te que penses durant uns minuts en quin Déu creus i a quin Déu anuncies. A vegades, en la teua oració, et dirigixes a Déu com a Pare; en altres et dirigixes a Jesús, sobretot quan estàs davant d'una creu o del sagrari; altres vegades invoques a l'Esperit Sant. Són tres déus, tres persones distintes? I, si ho són, per què diem que creiem en un sol Déu? Tots en un, un en tots? Estem bojos o què?

No. No estem bojos. Ara entendràs per què. Parlem un poc de cada un d'ells...

...parlem del Pare:

Déu es va mostrar com a Pare al Poble d'Israel dirigint-se com un pare cap als seus fills, parlant-los amb tendresa i amb decisió al mateix temps. Com a bon pare et corregix en els errors i t'abraça i anima en els encerts.

Tal vegada no l'hages experimentat, però la gran manifestació com a Pare la pots trobar en les paraules de Jesús. En els Evangelis fa referència a Ell, ni més ni menys que en 170 ocasions!! Pareix imperceptible però en tot moment a Jesús li importa la teua relació amb son Pare, el nostre Pare.

Déu és Pare, tu i tots els sers humans de tot temps, raça, llengua i nació, som fills seus i, per tant, tots som germans. Déu Pare ens unix amb el seu amor i la seua amistat, perquè Ell és la raó per la qual tu, els teus pares, amics..., formem junts la seua família.

Així, davall esta imatge familiar és com podràs arribar a entendre que Déu Pare no és una idea, una invenció o un raonament, sinó una EXPERIÈNCIA. Alguna vegada havies escoltat açò? Alguna vegada has cregut que Déu és una invenció? Tal vegada estos aspectes et facen veure que Déu no és una invenció sinó VIDA.

CREADOR. Ell és l'origen de la Vida. Ell és l'origen que tu estigues ací. Ell t'ha creat des de zero per a poder compartir amb tots el que Ell és i té a través de tu: amor, llibertat, creativitat, justícia, comunió... De la mateixa manera que els teus pares compartixen amb tu el que són i tenen en la gratuïtat, perquè t'estimen, també Déu ho fa amb tu. Déu t'ha creat per pur amor.

SERVICIAL I PROVIDENT. No sols et crea, observa i coneix, sinó que actua. D'una banda, et parla mostrant-te el seu rostre i la seua persona. Però, a més, et parla al cor, veritable orella de l'ànima on descobrir la veritat de les seues paraules. Així, la seua Paraula, es convertix en el teu guia, llum, consol, esperança... Trobant en ella el sentit de la teua existència. Déu actua en la teua vida posant-se al teu servici a través de la seua Paraula. En tot moment té paraules per a ajudar-te... L'escoltes? Deixes que t'ajude?

Simplement deixa'l caminar amb tu, perquè nostre Pare és presència viva en la teua vida. No ho notes? No el veus, però està. És companyia, és proximitat, és la sensació que no estàs sol, és saber, que estigues on estigues, Ell estarà al teu costat perquè... ÉS TON PARE i tu eres EL SEU FILL. Recorda allò que et vaig dir anteriorment: mai et fallarà.

Molt de pressa? Para! Torna a llegir el que necessites. Pren-te el teu temps. No tingues pressa.

TENDRE I MISERICORDIÓS. Amb tendresa et corregix, amb misericòrdia t'acull quan t'equivoques. El seu amor cap a tu és incondicional. T'estima perquè eres el seu fill, no pel bo o roïn que sigues o hages sigut, per les vegades que t'alces o te vas poder caure, sinó perquè eres fruit de les seues entranyes, formes part d'Ell i vol que sigues com Ell. Complicat? Pensa en la recompensa. Així és com portaràs la teua vida a la plenitud, així és com verdaderament seràs FELIÇ.

Desitjaria que aprofundires en esta experiència de Déu Pare al veure la paràbola del fill pròdig relatada d'una forma diferent. En el CD trobaràs un vídeo que t'ho mostra. Fixa't, sobretot, en l'actitud del pare quan veu a la llunyania al seu fill. Pregunta't per què ho fa.

...i ara, parlem del Fill:

Si preguntares als teus companys de la universitat o del treball o, inclús als teus familiars o amics, qui és Jesús, les respostes serien d'allò més variades: un gran home, un visionari, un revolucionari, un profeta, un filòsof... Inclús algú et tornaria la pregunta "I eixe qui és?"

Tal vegada cregues que és "desconegut", o en canvi potser et siga més conegut del que et creus. Ell és Déu, és Home i Salvador, perquè amb tot això t'expressa el seu Amor. Espera! Anem per parts.

DÉU. És el Verb fet Home, és a dir, la Paraula viva entre el mundà, entre les multituds, els pobres, els benestants... Per anys anunciat. I va ser una senzilla dona qui el va albergar en el seu ventre per a vindre al món com un més. Ell és la segona persona de la Trinitat

que com nosaltres va prendre la condició humana, però això no li va llevar el seu fonament perquè Jesús és 100% Déu.

HOME. Jesús va viure com un ser humà més en el Poble d'Israel. Així, va disfrutar amb les alegries i esperances del seu poble, i va patir i es va entristir amb els seus fracassos i frustracions. Va haver de treballar per a guanyar-se el pa de cada dia. Va suar, es va esforçar i es va cansar com tu també ho fas. El Verb es va fer carn i va acampar entre nosaltres, no per a passejar-se entre les multituds, sinó per a ser un-amb-nosaltres. Quina senzillesa i humilitat! I amb quina finalitat? Per a salvar-te, per a salvar-nos, per a alliberar-nos.

SALVADOR. De què et va a salvar? Perquè d'allò que et fa esclau, allò que no et deixa créixer, allò que t'oprimix, allò que t'impedix aconseguir la felicitat verdadera, allò que t'aïlla i et fa sentir-te sol, allò que, en definitiva, no et deixa viure en pau: el PECAT.

Però com Déu et salva? Ell salva pel PERDÓ. Per això entrega de forma absoluta al seu Fill, perquè per mitjà de la CREU, els nostres pecats queden perdonats. No és una simple fusta, sinó una creu que t'allibera i perdona donant-te una nova Vida en plenitud per la RESURRECCIÓ. Amb el perdó està l'alliberament. Alguna vegada l'has experimentat? Després d'acudir al Sagrament del Perdó, t'has sentit lliure? Salva? Ressuscitat?

...parlem de l'Esperit Sant:

Fins ara hem parlat d'un Amor a què podem conèixer i acostar-nos a Ell gràcies la idea o imatge més treballada d'un Déu com a Pare, o de Déu com a Fill. Imagina't ara un Amor com a Esperit Sant.

Però abans de parlar-te d'Ell m'agradaria desprendre't de la imatge que hages pogut tindre fins ara: com a colom, com una energia o força, com una flama, com un vent huracanat. Centra't en el que realment pot significar Déu com a Esperit Sant, una persona divina a què et pots dirigir com a notari, traductor i mestre. Estranyat?

NOTARI. Ell certifica el que contínuament vius i transmet perquè ha d'assegurar la veracitat del missatge de Déu. Com a bon notari, dóna Fe i de forma gratuïta. De què serviria que Déu envie Jesús, si no s'assegura que perdurarà en el temps? L'Esperit Sant notifica en tu que la transmissió de la Paraula serà oferida als altres, que donaràs testimoni del que has conegut i del Déu que t'acompanya.

TRADUCTOR. L'Esperit Sant ha d'assegurar el seu possible enteniment, i així traduir el que Déu vol en el món a través de tu. I per què a través de tu? Perquè eres Temple de Déu. Eres qui té el testimoni en la teua mà per a donar-li'l a altres tants. I com poder fer-ho si no és amb l'Esperit Sant en tu? Has de confiar que et sents enviat a donar-ho als altres i no ser tu mateix el que pose barreres davant de tal missió. No tingues por! Ell posarà les seues paraules en la teua boca perquè a tots els pugues parlar d'Ell.

MESTRE. Què ha d'ensenyar-me? T'enseny a adoptar la capacitat de viure'l i reconèixer-lo en la teua vida. És un 'coach' o entrenador personal, que et guia i et possibilita a realitzar totes estes accions d'amor. Et fa aprendre dels entropessons, et garantix el seu alé en els moments difícils i et prepara davant de la societat per a no defallir mai.

Sé que pot continuar sent difícil d'entendre, i és possible que el que t'acabe de comentar no resolga tots els teus dubtes, però com et

vaig dir al principi, no podré descobrir-te o definir-te tot l'Amor de Déu, perquè llavors no seria Déu. Permet-te viure-l'ho!

La forma de conèixer i acostar-se més a l'Esperit Sant és des de l'experiència d'un mateix, des del més íntim i personal on conèixer quins són els seus Dons i com actuen sobre tu.

M'agradaria que et dirigires al CD per a aprofundir en els set Dons de l'Esperit Sant i així descobrir la seua força en la teua vida.

...i per fi, et parlaré de Déu trino i un.

M'agradaria que a més de tots estos atributs o característiques de Déu Pare, Fill i Esperit Sant, en definitiva de la Santíssima Trinitat, també descobrires el més bonic de tot açò, i és que tots són només un Déu.

Quan ores, quan obris el teu cor a Déu, experimentes als tres al mateix temps: sents la seua companyia, la presència paternal del Pare provident, servicial que amb la seua tendresa i misericòrdia t'abraça; sents el perdó de Jesús i la seua llum que et guia en el camí de la teua vida, reconeixes en les seues paraules la Veritat i sents que la teua vida té més sentit amb Ell; i, per fi, sents el consol, la força, la pau, l'alé i la saviesa de l'Esperit Sant que t'edifica acampant en el teu cor.

Tres persones diferents però que actuen units en l'amor. Eixa és la clau d'enteniment de la Santíssima Trinitat: l'AMOR els unix, i amb, i per AMOR actuen en tu. Fascinant!

“El Senyor es va aparèixer a Abraham junt amb l'alzina de Mambré, mentres ell estava assentat a la porta de la tenda, en el més calorós del dia. Va alçar la vista i va veure tres hòmens enfront d'ell. Al veure va córrer a la seua trobada des de la porta de la tenda. Es prostrà en la terra i va dir: 'Senyor meu, si he aconseguit el teu favor, no passes de llarg junt amb el teu servent'” (Gn 18, 1-3)

Fixa't en esta icona ortodoxa, La Trinitat de Rublev. Esta és una còpia que es troba en el monestir de l'Alcàsser de Sant Joan en Ciudad Real. Però l'original es troba a Moscou.

El seu origen va ser el del monestir de la Trinitat, fundada per Sant Sergi, el qual va ser un eremita que va dedicar la seua vida a la contemplació del misteri de la Trinitat. Un monjo deixeble seu el va pintar després de la seua mort.

I et preguntaràs, què ha de veure amb mi? És molt senzill perquè, després de l'apartat anterior tan intens, et vull convidar a la meditació-contemplació d'esta icona. Deixa'm explicar-te primera la icona.

En esta icona s'arplega de manera admirable l'essència trinitària: la igualtat i la diferència entre les persones.

La **unitat** ve expressada per les figures dels àngels, que podrien ser intercanviades amb facilitat. Només alguns detalls ens ajuden a reconèixer-les. La **diferència** queda marcada per estos detalls:

L'àngel de la dreta és l'Esperit **Sant**, davall la muntanya de la transfiguració, el Muntanya Sinaí de Moisés i la llei Sagrada; porta una túnica blava igual que la resta de la divinitat i un altre verd com el color de sòl, representant la unió amb la Terra.

L'àngel del centre representa **Jesús** davall l'arbre de la vida, signe de la creu; el seu color púrpura és signe del seu Amor, la seua mà mostrant dos dits és la seua divinitat i la seua humanitat, i està tornat cap a l'esquerra, en actitud reverent cap al Pare.

Finalment reconeixem, el **Pare** en l'àngel de l'esquerra, situat davall la figura del Temple, seu de la seua Gloria; apareix recobert d'una túnica quasi transparent, d'or, que li dóna la importància del Pare i deixa veure el blau de la seua divinitat beneïnt amb la seua mà dreta.

Si vols aprofundir en la seua interpretació, en el CD trobaràs un text molt enriquidor de la mateixa manera que la imatge en color.

Per a esta experiència de contemplació tal vegada et servisquen algunes de les cançons que et propose en el CD i que trobaràs en este apartat.

Comencem? Tranquil! Simplement deixa't portar. Segueix els passos que t'indique a continuació des d'una actitud d'humilitat i oració davant de la Santíssima Trinitat.

- Queda't mirant. Embadalix-te davant de la imatge com ho van fer els pares russos de l'església de l'Assumpció quan la van descobrir en el s. XVI i van exclamar: “En veritat els cels s'han obert per a mostrar l'esplendor de Déu”... Admira la suavitat i elegància de les figures, els colors... Reconeix les mirades, busca els detalls...

- Descobrix els elements que apareixen en l'explicació de la icona, i situa a cada una de les persones de la Trinitat.

- Interpreta en la icona com Déu és Amor. Déu és comunitat d'amor, unió en les mirades... Deixa que algunes paraules de la Bíblia brollen en tu espontàniament... (agafa la Bíblia i obri-la a l'atzar)

- I ara mira la icona, sent-te dins d'eixe espai compartint la taula. Imagina que t'introduïxes i t'assentes amb la mateixa Trinitat... Et conviden al seu banquet tots els dies, a la festivitat del seu AMOR. Atrevix-te! Què els diries? Què els estàs dient? Què els estàs demanant?

Sempre t'estaran esperant per a compartir la teua vida.

No rebutges esta fascinant invitació!

El Parnostre és una fórmula que hem repetit en moltíssimes ocasions. Tal vegada en poques ocasions l'hem portat al cor o hem viscut el sentit de les seues paraules. No obstant, és l'oració perfecta, perquè conté les paraules que el mateix Jesús ens va convidar a repetir per a dirigir-nos al Pare per mitjà de l'Esperit Sant.

És una oració que comtessa totes les actituds que has de tindre davant d

Per això et convida que lliges tranquil·lament este diàleg en oració. Tu eres qui realitza l'oració. Déu, el que t'està parlant. L'escoltes?

Pare Nostre que estàs en el cel...

Si...

No m'interrompes. Estic resant.

Pare Nostre que estàs en el cel...

Veus, una altra vegada.

Una altra vegada què?

M'has cridat. Has dit "Pare nostre que estàs en el cel". Ací estic; Què tens en el cap?

Però jo no volia dir res amb això. Jo estava... ja saps, simplement resant les meues oracions del dia. Jo sempre rese el Parnostre. Em fa sentir bé, quelcom així com complir un deure.

Bo... seguix.

" Santificat siga el teu nom"...

Un moment. Què vols dir amb això?

Amb què?

Amb "Santificat siga el teu nom"

Vol dir... vol dir... caram, jo no sé el que vol dir. Com he de saber-ho?

Açò és part de l'oració... Sent, què vol dir?

Significa que siga honrat, reconegut i venerat per tots els hòmens a través de les seues paraules i les seues obres, i que siga invocat com a font de salvació.

Sent, açò té sentit. Jo mai vaig pensar el que significava “Santificat siga el teu nom”...

...

Continua llegint esta oració en l'apartat corresponent del CD que adjunte.

Compartix, els punts més cridaners als que t'ha portat esta conversació a través dels perfils de Juniors Moviment Diocesà en les xarxes socials de Twitter i Facebook.

BUSQUE RESPOSTES

Creure és preguntar. Preguntar per Déu Pare, per Déu Fill o per Déu Esperit Sant, per la seua voluntat, per la seua presència, pel be i pel mal, pel dolor i l'alegria, la vida, la mort. Preguntar, encara que mil vegades ens responga el silenci. Creure és posar nom a les coses, sabent que és un balbuceig del que, d'alguna manera, intuïm.

Creure és dubtar, també.

Som buscadors. Ansiosos de respostes. Però a vegades cal resignar-se a una incertesa valenta. El que pretenga saber tot sobre Déu és un neci o un infeliç. Com intuir l'etern des dels nostres dies comptats? **Com entendre Un Déu que és Trino?**

Quins són les teues grans preguntes a Déu? Quines són les teues xicotetes preguntes a Déu?

1. Anem aclarint-ho

És veritat que no ho sabem tot. Però anem aclarint-nos. Al mig de l'embolic de sorolls, discursos, incerteses... En la vida es van assentant algunes veritats senzilles. Veritats que tenen a veure amb el cor, l'afecte, la nostra nuesa vulnerable i la humanitat autèntica. I la veritat de Déu Trino, té a veure amb l'Amor.

Quines són les veritats que definixen la teua vida?

2. Després de la teua ombra

Transfigurat en una llum més pura,
en eixe límit somiat
que contemplem junts,
invencible en el teu món i sublimat
sorgixes en el meu record com un símbol.
En quin lloc, quin port,
quin territori habitaràs ara?
Viu per tu, vivint després de la teua ombra
i en la contínua por de perdre't,
de no trobar la ruta,
de donar mil voltes
en la il·lusió frenètica del temps.
Tremola la nit del meu insomni,
quin país és el teu?
A on hauràs viatjat
desafiant les ombres?
Només sé que em dins
subtilment en l'absència,
en un món imprecís que no té eixida,
on vaig submergint-me
profundament al teu costat.

Cristina Maia

En un principi et parlava d'algú que quasi tenies per “desconegut”. I no ho deia perquè no el conegueres en la seua totalitat. Em vaig referir a Déu així perquè tal vegada, en certs moments, l'hages oblidat centrant-te en altres ídols que no t'aporten res. Una felicitat artificial. Tal vegada així, hages tractat al nostre Pare com a un complet desconegut...

Sé que és difícil comprendre-ho, però tranquil, tampoc pretenc que ho faces ara. Més be que siga un itinerari on a poc a poc vages aprofundint en un coneixement experiencial de l'Amor de Déu fiançant i reforçant la teua fe.

Per això et propose que lliges la següent oració amb el teu grup d'amics, pròxims o el teu grup de fe parroquial. És el CREDO, una oració on els cristians professem la nostra fe en Déu Pare, en Déu Fill i en Déu Esperit Sant, així com en l'Església, en el Baptisme i en la Resurrecció.

Crec en un només Déu,
Pare Totpoderós,
Creador del cel i de la terra,
de tot el visible i l'invisible.

Crec en un només Senyor, Jesucrist,
Fill únic de Déu
nascut del Pare abans de tots els segles:
Déu de Déu, Llum de Llum,
Déu verdader de Déu verdader,

engendrat, no creat,
de la mateixa naturalesa del Pare,
per qui tot va ser fet;
que per nosaltres, els hòmens, i
per la nostra salvació baixà del cel,
i per obra de l'Esperit Sant se
va encarnar de Maríá, la Mare de Déu,
i es va fer home;
i per la nostra causa va ser crucificat
en els temps de Ponç Pilat;
va patir i va ser sepultat,
i va ressuscitar al tercer dia, segons
les Escripures, i va pujar al cel,
i està assentat a la dreta del Pare;
i de nou vindrà amb glòria per a
jutjar a vius i morts,
i el seu regne no tindrà fi.

Crec en l'Esperit Sant,
Senyor i dador de vida,
que procedix del Pare i del Fill,
que amb el Pare i el Fill rep
una mateixa adoració i glòria,
i que va parlar pels profetes.

Crec en l'Església, que és una,
santa, catòlica i apostòlica.

Confesse que hi ha un només Baptisme
per al perdó dels pecats.

Espera la resurrecció dels morts

i la vida del món futur.

Amén.

Rellig frase a frase... Meditant cada una d'elles... Assaborix-les, paladeja-les, sense presses amb el cor i l'esperit obert. Planteja aquelles que et generen més curiositat o de les quals necessites trobar-li major significat...

Creus que són tots en UN?

Compartix amb altres jóvens les sensacions i opinions que t'han sorgit d'este compartix-ho a través dels perfils de Juniors Moviment Diocesà en les xarxes socials de Twitter i Facebook.

3. BENVINGUT A CASA

Potser coneixeràs persones que estiguen desitjant que la seua vida es transforme radicalment. Pot inclús que tu sigues una d'elles. Un colp de sort! Que et toque la loteria, trobar la teua mitja taronja, que et pregunten en l'examen just el poc que has pogut estudiar, etc. I tot açò no està tan lluny del que molts desitgen que els succeïra amb Déu. Que la Fe es reforçara amb algun “fet extraordinari”, alguna cosa que transformara radicalment la teua vida.

Això sí que seria Fe! Amb una cosa així, segur que es convertirien al teu voltant!

És una cosa així el que li va poder succeir a Moisès al trobar-se amb un albarzer cremant que no es consumia on va escoltar una veu. També a tu et parla i t'indica qui és, “Moisès, Moisès!” “Jo sóc el Déu de ton pare, el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac, el Déu de Jacob” (Ex 3, 2-10). O com li ocorre a Sant Pau que, perseguint els cristians, el va rodejar una llum, va caure en terra, va quedar cegat i una veu li va preguntar “Saule, Saule, per què em perseguixes?” “Jo sóc Jesús, a qui tu perseguixes” (Hch 9, 1-20). Si et succeïra a tu alguna cosa pareguda, estic segur que no tindries dubte de la teua Fe. Això sí que és una trobada amb Déu! I ens passem la vida esperant i buscant alguna cosa pareguda.

El curiós de tot açò és que nosaltres ens fixem en el més espectacular: l'albarzer cremant, la llum engegadora, la veu... Estem acostumats a tants efectes especials... Ara bé, si eres sincer, estos efectes no serien els que te transformarien. Saps el més impressionant de tot això què és? Que és Déu qui ha eixit a la trobada. La sorpresa no està en l'espectacular de com ho fa sinó que, volent tindre una relació

personal amb ells, es col·loca primer. No estaven precisament buscant Déu en eixe moment: Moisès estava pasturant i Pablo perseguint. Déu va eixir a la seua trobada i els va cridar pel seu nom.

Vols que siga espectacular la teua trobada amb Déu? Potser ja ho haja sigut, però no ho reconeixes. Déu s'ha presentat ja en la teua vida, estimant-te primer. La teua trobada amb Déu és aquell moment en què Ell ix al teu encontre i t'estima des del primer instant, perquè no pugues fer una altra cosa que tornar-li eixe Amor o rebutjar-lo. Decidisques el que decidisques, Ell seguirà estimant-te. Déu coneix el teu nom, la teua vida, la teua història i ix a la teua trobada moltes vegades, sense efectes especials.

“En açò consistix l'Amor: no que nosaltres hàgem estimat a Déu, sinó que ell ens va amar primer i ens va enviar al seu Fill com a sacrifici pels nostres pecats”. (1 Jn 4, 10)

Pensa quins poden ser eixos moments. Jo t'indique un; el primer, en el que et va donar el gran regal de la vida. Déu et dóna l'existència i vas nàixer per un acte d'Amor. Si la vida és un gran regal, com no et va estimar Déu si és Ell el que te la va donar? Tu no vas demanar existir, però Déu va eixir a la teua trobada. I així, moltes vegades. Déu coneix qui eres, coneix el teu nom i Ell s'avança al teu encontre.

Busca, en eixos moments d'encontre amb Ell, la calor d'eixe Amor que Déu et té, eixe foc que et sorprén i t'ompli com el de l'albarzer cremant. Es troba amb tu, cridant-te pel teu nom, i et diu que el lloc on es troba amb tu és un lloc sagrat. Cuida'l, ha vingut a tu perquè ha escoltat les teues necessitats, les teues preocupacions... I t'estima. O com a Pablo, tal vegada la trobada et fa descobrir que estàs cec, el seu Amor ha aclarit la teua mirada, et transforma per dins... Encara que tu no havies eixit a buscar-lo amb la mateixa mirada...

A més, pots acudir a la teua pròpia experiència d'Amor. El ser humà aprèn a estimar sent amat. Quan ens descobrim amats és quan comencem a amar. Quant pot canviar la teua forma d'estimar quan et sents estimat!

I és així com estima Jesús. Ell ens ama perquè viu l'experiència de l'Amor: "Com el Pare em va amar, jo vos he amat". I coneixent com és l'Amor, ens invita: "estimeu-vos com jo vos he estimat".

"L'experiència religiosa és l'estupor de trobar-se amb Algú que t'està esperant. Des d'eixe moment saps que Déu te "primerea". Un ho està buscant, però Ell et busca primer. Vol trobar-lo però Ell ens troba primer". (Papa Francesc parlant de la seua vocació).

En la teua infància segur que hauràs disfrutat a l'imaginar que eres un explorador, un investigador, o caça recompenses... Sempre amb la intenció de trobar grans tresors. Quan érem xicotets, els nostres jocs consistien a buscar. Buscar els amics en l'amagatall; buscar els nostres sabers i coneixements amb jocs lògics i encryptacions; buscar els nostres regals amagats amb molta il·lusió...

A què creus que es deu? No et pareix que sempre ens falta alguna cosa? A què es deu eixe afany de buscar i trobar?

L'home, per naturalesa, evita la soledat. No poder compartir amb ningú, ni amb res?, l'amor que naix i viu dins d'ell el porta a un estat de desorientació. Si et fixes fins a l'home més solitari necessita aquell animal o objecte a què donar-li el seu afecte com, si en el fons, ho estiguera donant a una altra persona.

Este Amor que fluïx per dins és el que ens inquieta, ens mou, ens altera per a anar en una contínua busca. Una busca que et suscita grans interrogants, que en el teu dia a dia no pots trobar resposta. Però, encara així, continues buscant, sentint que et falta alguna cosa.

En l'apartat anterior et vaig mostrar la imatge de Moisès pasturant al seu ramat. Intenta continuar eixa imatge que va pujant a la muntanya seguint una ovella desencarrilada i, sense saber-ho, es troba en un lloc alié, apartat del normal, expectant al mateix temps que estrany. Acompanya'l, endinsa't amb ell a buscar el motiu d'eixe lloc, a donar resposta a la inquietud que s'ha format.

Tal vegada t'ajude a situar-te en el moment que et relate la lectura del següent passatge bíblic (Ex 3, 1-6).

Situa't junt amb Moisès en eixe moment. **Saps ja el que succeïx? Entens el que veus?**

Ara imagina't què li ha d'estar passant per la ment a Moisès. Ha de ser una mescla de sensacions i sentiments que comprenen des del temor, el dubte, la por, la inquietud, la passió, fins a la il·lusió. Estarà intentant raonar i donar explicació a eixa força amb què s'ha trobat.

I si t'ocorreguera a tu, **què és el que et passaria per dins?**

Fixa't. Eixe és el moment en què Moisès es troba amb Déu. Quin moment més íntim! Déu, que vol trobar-se amb Moisès, prepara i ambienta tot perquè ocorrega eixa trobada. Però, sense eixa inquietud i eixa busca, Moisès no haguera entrat a descobrir què era eixe albarzer que cremava.

Este és el primer moment de tot, de la trobada amb Déu, de la seua amistat amb ell, de la seua vida entorn del Pare. Però amb este moment no basta per a crear eixa relació amb el Senyor. Recorda't del dia que vas conèixer el teu millor amic o amiga. Vas arribar a imaginar que eixa primera trobada amb ell vos portaria a la relació que teniu ara?

Perquè així és la relació en què es va convertir eixa primera trobada que Moisès va tindre amb Déu. I sí, ho he dit bé: la trobada que Moisès va tindre amb Déu, i no al revés; perquè és Déu qui t'espera, però has de ser tu qui et trobes amb Ell.

No obstant, esta relació, igual que la resta, s'ha de cuidar, mimar, assegurar, refermar, aprendre en la constància i en la confiança... I un infinitat de coses que, de la nit al dia, difícilment sorgiran. És per

això que Moisès ix fora del campament en el qual vivia i munta la Tenda de l'Encontre. Un lloc com un altre qualsevol, però amb un matís molt important. És un lloc sagrat, en dos sentits: en ell és Déu qui habita i es mostra i, al seu torn, és on tu i Ell podeu teixir una verdadera amistat.

De la mateixa forma que intentes mantindre l'amistat amb un amic que no veus molt sovint i fas el que es puga per quedar amb ell també hauries de cuidar la teua relació amb Déu...

**Fas el que es pot per trobar-te amb Ell?
Busques moments per a això?
Com mantens la teua relació amb Déu?**

M'agradaria continuar amb la imatge de Moisès i la Tenda de l'Encontre, però ara en el moment en què ambdós es troben dins de la Tenda. “Com seria eixa primera vegada? Haurien dubtes, inquietuds... “Per què jo Senyor? No hi ha ningú millor?” Es preguntaria Moisès. No obstant, va entendre que Déu li estava esperant. En eixe moment, tot dubte es va dissipar, perquè Déu vol estar amb tu, eres el seu major somni, potser creus que s'anava a oblidar de tu?

Quina meravella eixa trobada que Moisès va mantindre amb Déu! Quina situació d'Amor, de misericòrdia on Moisès entra; i una cosa, encara no sabent molt bé el què, li recorre per dins com un despertar intern per les seues venes. Ací és on Moisès va sentir la verdadera i íntima presència de Déu Pare.

Segur estic que tu has tingut també eixe moment. Et recordes d'eixe eriçó que et va recórrer el cos, de dalt baix, i vas sentir la seua presència? Però vés més enllà, et recordes qui va trobar a qui? Vas ser tu qui, com a boig i desesperat, l'anaves buscant arribant a demanar “torn” o “cita prèvia” o va ser Déu qui t'estava esperant?

En el moment en què Moisès va confiar en el Senyor, va entendre que la base de la seua relació era eixe diàleg com a bons amics. I en eixe precís instant, va trobar explicació per al que succeïx al veure l'albarzer cremant. Va comprendre que Déu crea els moments per a trobar-te, però eres tu el que ha d'endinsar-se en ells per a trobar-se amb Déu.

Este diàleg tan íntim, tan profund, tan seu i teu, s'anomena oració.

M'agradaria invitar-te que parares un instant. En anteriors llibres vam parlar de l'oració. Si t'interessa recordar el que vam estar parlant, pots acudir al llibre *CRIDAT*, on en el seu primer *sent-ho* t'orientava perquè t'endinses en el món de l'oració.

Està clar que has tingut en algun moment una trobada amb Déu. Et recordes com va ser eixe diàleg íntim, eixa oració? És difícil veritat? Segur que a vegades tens la sensació de no saber què dir o com dir les coses davant de Déu en l'oració. No et preocupes! En estes línies veuràs un exemple de com l'Església ens indica la millor manera de dirigir-nos al Pare.

Tal vegada hauràs tingut instants en què has necessitat el vistiplau i els ànims de ton pare o mare. Així quan realitzaràs un nou repte o projecte: **necessites la seua benedicció**. Potser també hages sentit la necessitat admirar la persona que t'ha donat el millor de si mateixa: **l'hauràs adorat o lloat**.

També hauràs sentit la necessitat obrir-te als altres i dirigir-te a qui saps que et pot ajudar: li hauràs **demanat la seua ajuda**. A més, estic segur que has viscut moments en els has hagut de mediar entre altres persones, t'has preocupat per elles; i els teus afanys han sigut perquè els vaja bé les coses: **estaves intercedint** per elles. I finalment, de la teua

boca ha eixit, més d'una vegada, la paraula gràcies. Per xicotet o gran que siga eixe gest a agrair, sents la necessitat de **donar gràcies**.

Perquè fixa't bé, parlàvem de com era el teu diàleg amb Déu, o com haguera sigut el de Moisès en la Tenda de l'Encontre. Estes cinc formes de relacionar-te amb els altres que t'he plantejat anteriorment són les formes de relacionar-nos amb Déu en l'oració.

Alt!, un segon!, no estic parlant de què nasquen en tu estes accions i siga amb elles amb les que ores al Pare. Recorda l'albarzer cremant. Déu, que és Amor i des del principi ens espera, és el que ens crea estes reaccions perquè tu dones resposta. I amb ella tu li les tornes al Pare per mitjà de l'oració. Un poc embolicador, no?

Imagina ara esta situació. Tal vegada així entengues esta relació de diàleg tan necessària amb Déu. Imagina un jove, en una nit càlida i estrelada on el temps es deté al despedir-se d'una gran amiga, els imagines? Ell, tornant cap a sa casa, es dóna conte que alguna cosa li hi ha transformat per dins. El jove pensa què li ha ocorregut perquè ell estiga d'eixa manera. Al final de la nit es dóna conte del sentiment: s'ha enamorat.

Quina imatge tan bella no? A més el jove intenta compartir-ho i buscar ajuda en l'amic, però per a la seua sorpresa, l'amic li diu: “ja ho sabia, des de fa molt de temps”. El jove, perplex, no entenia res.

L'amic li contínia dient: “des de fa molt de temps, el teu comportament ha patit un gran canvi. Vas pel carrer irradiant felicitat. Eres una massa d'emocions i sentiments a flor de pell. Les teues accions reflectixen eixe amor i són conseqüència del que habitava en el teu cor. Ara has de viure-ho i compartir-ho amb aquella que és la font d'este amor.”

Doncs així és la relació de Déu en tu quan vius, des de l'encontre, l'Amor de Déu. Al trobar-te amb Ell se't notava com t'havia transformat i com formava part de tu des de fa temps. Perquè les teues accions quotidianes reflectixen eixe Amor de Déu. Al viure-ho, necessites compartir-ho, parlar-ho amb el teu amic, portar-ho a l'oració.

M'agradaria que este diàleg íntim amb Déu l'aprofundires. Per això et suggerisc que t'acostes al CD, on trobares unes indicacions sobre l'oració arreplegades en el YOUCAT.

Trobes ara difícil el diàleg íntim amb Déu? Et dónes conter que en realitat, és parlar amb el Pare, de manera íntima i natural en l'oració? Anomena a esta relació de diàleg íntim amb Déu: el teu propi Encontre amb Déu.

Com l'enamorat es dóna conte i fa tot el que es pugua per fer-li'l veure la seua enamorada, així som nosaltres en la nostra relació amb Ell. Així som en el nostre Encontre amb Déu. Fins que no som conscients d'això, no ens plantegem canviar la nostra conducta o actituds per a afavorir el nostre diàleg amb Ell. Tal vegada no cregues o no consideres productius els moments en silenci o davant d'una imatge, per a propiciar la teua trobada.

Per això vull convidar-te a llegir uns testimonis, en els quals l'encontre amb Déu forma part de les seues vida. Així ho viuen des que s'alcen fins que es giten, amb major o menor intensitat. Però en tots senten que Ell està presents en les seues vides des del dia que el van deixar entrar a la seua trobada personal. Disfruta d'ells!

Sent a Déu com un súper amic i també com un Pare. Intente cuidar la nostra relació perquè m'ajuda molt a tindre una vida en harmonia i pau. Tinc confiança per a comptar-li el que visc, com em sent i inclús de demanar-li que m'ajude a entendre'm quan em sent trist. I què li podem amagar a Ell, que és l'únic que sap que és el que realment anhela el nostre cor?

Depén del moment en què em trobe em recolze en una cosa o una altra per a fer oració. Diàriament llig l'evangeli o l'escolte en aplicacions mòbils. Sovint m'ajude del Viacrucis i el Rosari. I de tant en tant em regale algun llibre que pugua ajudar-me a estar més prop d'Ell.

Necessite sentir-me junt amb Ell per a tindre força i per a sentir que no camine sola. Per això m'ajuda anar a l'Església i visitar-lo en el Sagrari.

Sempre hi ha algú amb Ell! Encara que tinc el privilegi de trobar-me a soles amb Ell cada vegada que viatge al centre del meu cor. I en últim lloc, deixa'm que et conte tant que m'ajuda trobar-me amb Ell en l'eucaristia. No sols va voler Déu regalar-nos al seu Fill! Ara viu amb nosaltres i ens espera diàriament en l'altar per a recordar-nos l'immens amor que ens té.

Cristina, 21 anys. Catequista

Tradicionalment la Teologia ha reconegut la bellesa com una de les tres vies d'accés a Déu. Personalment em fascinen les relacions que al llarg de la història s'han donat entre la fe i la cultura, entre la fe i l'art. A l'hora de descriure sobre la forma i el mode de la meua oració personal, me n'adone que sempre ha sigut a través de la bellesa de les mediacions. M'agrada crear un espai còmode, íntim i bell, un clima que m'ajude a interioritzar a través dels sentits. La bellesa d'un icona, la calidesa del foc d'una vela, un cant repetitiu tipus mantra, deixar que les paraules, que la Paraula, vaja calant a poc a poc en el cor, i açò en un espai íntim, amb unció. Sovint solc aplicar l'esquema "menys és més", i amb poques coses però amb bellesa i simbolisme, entrar i aprofundir en l'oració, en el "diàlec amb l'amic que sabem que ens estima", parafrasejant a Teresa de Jesús.

Luis, 29 anys. Delegat de joventut de la Diòcesi de Terol

Fer oració diària, és garantia que tots els dies siguin especials... L'oració, és el moment d'Encontre amb Déu en el qual, em deixe portar i m'entregue a ell per complet. Si Déu és amor, què millor que dedicar uns minutets al dia per a viure eixe amor de manera personal i profunda, sentint-te acompanyada per algú especial. Són moments que et donen

forces per a seguir avant, ja que deixes en les seues mans totes les teues alegries i penes del dia per a poder continuar.

Per a preparar-me per a este Encontre, sempre intente ubicar-me en el mateix lloc de la casa, amb un ciri, una creu, música de fons i l'evangeli del dia. Això no significa, que tots els dies puga dedicar eixos minuts concrets, ni que només em dedique a Déu en eixos moments, ja que intente tindre'l presente al llarg del dia, però és difícil amb la rutina i les presses.

Inma, 25 anys. Educadora Juniors

Amb estos tres testimonis sobre com viuen l'oració i com és el seu racó de trobada amb Déu, vull plantejar-te...

Com és la teua oració? Com és el teu racó? Et sents com en casa?

Si encara no tens este espai o no saps com començar en l'oració, t'invite que acudisques al llibre *ACOMPANYAT*, per a crear eixe racó, o com t'he dit abans, al llibre *CRIDAT*, per a començar amb l'oració.

Si et trobes ja en un diàleg experimentat amb Déu o vols viure els primers passos des d'un nou enfocament, t'oferisc en el CD una llista de ferramentes per a aprofundir i créixer en l'oració. Són aplicacions i webs que et poden servir d'ajuda.

De totes maneres, estigues en el moment que estigues, m'agradaria recomanar-te una ferramenta d'ajuda. Es tracta d'un tapís musical, on t'invita, segons el teu estat d'ànim, a escoltar una cançó, a orar amb una cançó. Et pot ajudar per a entrar en la teua Tenda d'Oració!

www.ixcis.org/tapiz_musical/

Si la teua oració és més madura o si et servixes d'altres ferramentes, t'invite que ho compartisques amb els altres a través dels perfils de Juniors Moviment Diocesà en Facebook i Twitter.

Seria molt senzill i molt fàcil dir-te: “vés i acudix a la celebració de l'Eucaristia o realitza una oració”. Sabem que això ha de ser el nostre dia a dia i no tindria major importància o transcendència per al treball personal que estem realitzant.

És per això que vull demanar-te una miqueta més. Una cosa que et susciti una satisfacció a l'hora de celebrar esta trobada amb Déu Pare en la teua Tenda de l'Encontre. Alguna cosa on no ens adonem que la nostra oració, el nostre diàleg d'amistat amb Déu, és realment el començament del camí on disfrutes de l'Amor del Pare.

Així que intenta acudir a un oratori de xiquets. El que t'estic demanant no és fàcil, ja que tal vegada no tingues a la teua disposició l'oportunitat de dirigir-te a un. L'experiència d'un oratori d'estes característiques és d'amor, dolçor, senzillesa, innocència... És una cosa que pot fer-te tornar a sentir els teus moments en què Déu et cridava i tu com a xiquet responies sense pors, sense embuts, sense el què diran.

T'estaràs preguntat “però quina favada, si un oratori és un oratori? Dóna igual que vaja amb xiquets o anant jo només.” Probablement, d'igual. Però hi ha un moment en l'Evangeli on els apòstols renegaven als xiquets per acostar-se a Jesús i ell li va dir: “Deixeu que els xiquets es vinguen a mi i no li ho impediui, perquè dels que són com ells és el Regne de Déu. En veritat vos dic, el que no reba el Regne de Déu com un xiquet, no entrarà en ell” (Lc 18, 16-17).

Per això, esbrina on es realitzen, per a acostar-te i viure amb ells esta celebració. És una gran experiència de l'Amor de Déu.

Si vols saber més sobre els oratoris de xiquets, en el CD trobares informació sobre diferents experiències d'oratoris.

Encara així, si açò és molt difícil de realitzar perquè no tens la possibilitat de realitzar esta trobada amb l'oratori de xiquets. Et convida a que acudisques al CD, on podràs disfrutar d'uns passos senzills per a realitzar el teu propi oratori des de la contemplació.

Anima't i no deixes de celebrar-ho! La teua pròpia trobada amb Déu és reflex de l'acceptació de l'Amor de Déu en tu. Tindràs forces per a viure este oratori com diàleg íntim entre tu i Déu?

NO SÉ ORAR!

Quantes vegades t'has parat i has dit “no sé orar”? O ho has posat per excusa, per no voler entrar en oració a causa de la por? No és fàcil, no es tracta d'anar al caixer i introduir la targeta del silenci, i col·locar la clau del Parenostre per a sol·licitar els diners; I es va acabar, un instant i ja està!

Oblida això, no depèn de la clau d'accés que utilitzes, és molt més. Però és molt més senzill del que penses. Atent al que el Germà Roger de Taizé et diu:

1. Sempre se'ns dóna

“Ben sovint, els jòvens em diuen: “No sé orar”. Voldria respondre'ls: “Si existix en tu l'humil desig d'amar a Déu, que això siga prou, perquè el simple desig de Déu ja és l'inici de la fe, l'inici d'una vida de comunió amb Déu. Potser arribes a notar el sentiment d'una presència, però si no el notes, no et preocupes. També hi ha moments en la vida en què la consciència de la presència de Déu desapareix. No obstant està ací, inclús quan pareix que no ho sentim. La presència de Déu, de Crist, de l'Esperit Sant és contínua, sempre se'ns dóna”

Pare Roger, Taizé

Com recorda el Pare Roger en molts dels seus escrits: “Déu només pot amar. I quan parla, sol són paraules d'amor. Per això davant de la teua oració, per xicoteta que siga o pel teu sentiment cap a Ell per xicotet que siga, Déu et diu:

"Tu vals molt per a mi, eres valuós i jo t'estime" (Is 43, 4)

2. Et done la meua ingratitud

Amb esta reflexió del Pare Roger de la Comunitat de Taizé, realitza esta oració. És una cançó d'Álvaro Fraile. Una vegada l'hages orat, donat conter que t'estàs donant per complet, el bo i el pitjor, a Déu; i amb eixe humil desig d'amar-li, Ell et convertirà en la seua Llum.

La meua força i la meua desgana
i cada vegada que dubte
les meues ruïnes, els meus fantasmes
quan m'afone.

La meua rialla i la meua nostàlgia
i totes les meues misèries
la meua sort i les meues ales,
el meu preu en oferta.

El meu instint i el meu consol
totes les meues malapteses
la meua càrrega i el meu silenci
i la imprudència.

Els dies que em pesen
i el temps que perdona
el meu somni, la meua peresa
i quant s'acomoda.

El meu temps i contratemps
idees i vingudes.
Tot el que no entenc

i la meua alegria.

Els teus plans els meus desitjos
quan no estan prop
tot açò te l'oferisc
fes tu el que pugues.

Per cada gest teu que estic jo,
cada regle torçut del teu amor,
et done la meua ingratitud...
a veure si la convertixes tu en llum.

Escolta totes les vegades te siguen necessàries que esta Oració,
del disc Solfejant, d'Álvaro Fraile.

**Sents Déu quan t'afones? En la teua rialla i nostàlgia? En les teues
malapteses? En el teu son i peresa? En la teua alegria? Li oferixes tot
això a Déu?**

El Senyor ens va dir: "és necessari orar sempre i no defallir" (Lc 18, 1); "estigueu en vela, orant en tot temps perquè tingueu força" (Lc 21, 36). I de la mateixa manera ens ho van indicar els Apòstols: "Aplica-vos assíduament a l'oració" (Rom 12, 12) "persevereu constantment en l'oració" (Col 3, 2), "nit i dia" (1 Tes 3, 10).

Este és l'esperit de l'oració, una experiència que ens unix a tots com a germans del nostre Pare. És a través de la litúrgia de les hores on el cristià té l'oportunitat de resar en els diferents moments del dia de forma individual, a un nivell humil i senzill junt amb tota l'Església Universal.

Concretament t'invite a resar uns Laudes. Tranquil! És l'oració que tots els cristians estan convidats a realitzar-lo al començar el dia. Tal vegada no ho hages experimentat mai, però el sentit d'esta oració, a més d'elevat l'alabança i l'acció de gràcies al Pare al despertar, és unir-se en oració a tots els cristians en el món. Al mateix temps, en totes les parts del món, altres cristians i jòvens com tu estaran resant la mateixa oració.

En el CD trobares oe, allí a més t'explique el seu format i realització.

Anima't junt amb el teu grup i vaig dirigir-vos al Pare. Vaig unir-vos, junt amb tots els que estiguen resant en el món esta mateixa oració.

L. GENT AMB UNA DIFERÈNCIA T. EXTRAORDINÀRIA

“El meu amat és per a mi, i jo sóc per al meu amat”; “La veu del meu amat! He-ho ací que ja ve, botant per les muntanyes, botant pels tossals.”; “Per això jo vaig a seduir-la; la portaré al desert i parlaré al seu cor.”

Quan un està enamorat, les coses sonen diferents. L'amat, l'amant, l'amor. Arriba a ser quelcom tan profund que busca formar un només. El curiós és que no hi ha amat si no hi ha amant, i viceversa. El que fa existir a l'amat, a l'amada, és aquell que ho ama, l'amant. Tot comença a tindre un sentit distint, perquè en el que habitualment estàs fent, l'amor requerix un espai. El teu temps comença a organitzar-se tenint en compte a la persona a qui ames. Sents la necessitat projectar, de passar temps amb qui t'ha amat, qui t'ha convertit en una persona amada.

Hi ha moltes experiències d'açò i segurament tu, jove, hauràs viscut distintes situacions. Què ens passa per dins quan reconeixem que som algú important per a una altra persona? Per què sentim la necessitat ser amats, inclús més fortament que la d'amar a una altra persona? Que preciós és sentir l'interés d'algú només per qui tu eres, per com eres. Tant, que segur tens escrit en algun lloc unes paraules, un missatge, algun poema, que li vas dedicar pel que va significar per a tu.

Potser moltes d'estes coses formen part d'una primera fase, d'un enamorament. Però el desig més profund que es produïx és que açò et dure per sempre. I hi ha gent que ho viu així, que la seua vida es transforma per eixe amor. Som capaços de modificar els nostres propis interessos, hàbits, per a construir vida junt amb l'un altre. L'amor i el sentir que sóc la persona amada canvia la teua vida.

Pot estar Déu a este nivell? Si això parla d'amor, Déu estarà ací. Déu és amant i és amat, i transforma. I estem rodejats de moments en què Déu està al mig de nosaltres, en la nostra realitat. Ell parla de múltiples formes, però el seu diàleg és sempre dirigit a l'amor. Quan algú atén un pobre, a un malalt; quan es consola a què plora, al famolenc; al fer riure a qui estiga trist, amargat; el somriure dels xiquets davant dels seus pares; els gestos d'afecte de l'espòs i l'esposa... Segurament tu has rebut algun d'eixos gestos d'amor. Els has tingut i no hauria de costar-te tant sentir-los o reconéixer-los.

Per a Déu són tan importants les persones a qui ama que les respecta fins a l'extrem. El ser humà és la criatura més perfecta que ha creat el Senyor, a imatge i semblança seua les ha fet. La dignitat de tota persona, que a pesar dels seus pecats, dels seus fallades, l'ama fins a l'extrem. Un amor fins a l'extrem, fins a donar la vida per tu i per mi. Això està ocorrent al teu voltant contínuament. Què ocorre en tu?

I si et fixes un poc més, hi ha gent que açò ho descobrix realment en la seua vida. El que se sent amat de veritat per Déu, canvia radicalment la seua vida. El món ja no es veu igual. Sentir-se la persona amada, necessita convertir-te en persona amant. Déu no deixa indiferent. Persones que entreguen totalment la seua vida per l'amat, i que ho veuen en tota persona i descobrixen la manera de construir junt amb Ell. Els sants, els màrtirs, no poden més que ser fidels a l'Amor que han descobert.

Estes persones, són les que lligen les paraules de l'Amat de forma distinta, i són model per a tu i per a mi, perquè Déu ens ama així en tantes ocasions!.

T'invite a rellegir les frases del primer paràgraf. Són cites de la Bíblia, del Cantar dels cantares i del profeta Oseas (CNT 2, 16 ; CNT 2, 8; Vos 2, 16). Déu parla així, encara que a vegades no ho reconeguem. Et deixe ací una oració del Pare Jesuïta Pedro Arrupe. Tu deixaries que siga Déu eixe Amor de veritat?

Enamorar-se de Déu: “No hi ha res més pràctica que trobar Déu. És a dir, enamorar-se rotundament i sense veure arrere. Allò del que t'enamores, la qual cosa arrabasse la teua imaginació, afectarà tot. Determinarà el que et faça alçar al matí, la qual cosa faràs amb els teus capvespres, com passes els teus caps de setmana, la qual cosa lliges, a qui conegues, la qual cosa et trenque el cor i el que t'òmpliga de sorpresa amb alegria i agraïment. Enamora't, roman enamorat, i açò ho decidirà tot.”

Al llarg d'estes pàgines estàs trobant l'amor de Déu. Però, qui és capaç de sentir tot el que t'estic proposant conèixer? Realment, hi ha algú que ho visca o crega en això amb tant d'ímpetu?

Sé realista, coneixes persones que han decidit mamprendre un camí nou a la recerca d'este Amor de Déu? Coneixes molt sobre ells? No em referisc a persones que puguen anar a mitges tintes, o que tinguen ratxes d'anades i vingudes, i que seguiscuen a eixe tipus de déus de què ja hem parlat; sinó a aquells que ho han deixat tot i han entregat les seues vides confiant en la seua Paraula.

Així és, ho han deixat tot... Para't a pensar-ho bé, apartar tot i únicament seguir-li a Ell, amb la qual cosa tot això suposa. Què gran no? I, que difícil! Que gran repte!

Sí, però si ells han confiat en la crida i sabem que han sigut tremendament feliços, no és mera casualitat, perquè no sols ha sigut un, o dos... Sinó moltes, moltíssimes persones que al llarg de la Història no han deixat les seues barques en la seguretat de la vora, sinó que han deixat que el Senyor els porte mar dins.

I tal vegada et preguntes de qui t'estic parlant. Perquè et parle simplement, de persones que han tingut una vida com la que tu pugues tindre, però que de sobte han pres una decisió que els anava a canviar tot el que fins eixe moment havien experimentat. I tots ells tenen noms i cares, res vingut d'una altra galàxia o quelcom per l'estil, per a res!. Et

parle de persones que han arribat a ser Sants i que hui els coneixem per la seua valentia a dir: sí que vull comprometre'm amb tu, Senyor!

Perquè bé, permet-me preguntar-te llavors... Per què ells s'han arriscat? Què han vist tan clar que els ha fet prendre esta decisió? Alguns Sants des de bé jóvens han sentit la crida del Senyor, però i aquells que han tingut una conversió no tan jóvens? Això vol dir que tu també estes a temps?

Abans que continues llegint, desitjaria que prengueres la Bíblia i et dirigires al capítol en què Jeremías expressa els seus pors, debilitats i dubtes davant de Déu. Una lectura que t'acostarà als seus moments de soledat i temeritat al rebuig, però sobre la qual podràs entendre com l'esperança i el consol, a pesar de les dificultats, acaben venent a possibles decepcions i resistències.

Jeremías 20, 7-12

En capítols de llibres anteriors, ja t'he parlat d'alguns Sants, però m'agradaria, esta vegada, comentar-te què han sentit o com veuen este Amor que els ha transformat totalment. Vull que tingues ben clar que estes persones van tindre també dubtes, com tu les pots tindre, i un inici que segur no els va ser gens fàcil, però si quelcom sabem és que van acabar sent gent ordinària amb una diferència extraordinària.

A continuació, desitjaria donar-te alguns noms perquè relacions i entengues millor tot el que intent comptar-te, i de tant que ha suposat en les seues vides el Senyor. Tenen quelcom que comptar-te des de la seua experiència de l'Amor i el ritme del bategar dels seus cors, que els ha convertit en veraders amants i amats en la societat.

Santíssima Mare de Déu

La primera entre tots. Sobre ella t'he parlat en profunditat en els tres llibres anteriors a este, però voldria mostrar-te un xicotet enfocament nou sobre ella, María com a santa. Va albergar en el seu ventre al fill de Déu, acceptant la voluntat del Pare amb totes les conseqüències. Es va deixar amar i va buscar amar-li. La Mare de Déu ha acabat sent la Filla de Déu Pare, la Mare de Déu Fill i l'Esposa de Déu Esperit Sant.

Et deixe, a continuació, un clar exemple de com María va expressar l'Amor de Déu, perquè se sentia amada per Déu. Va ser quan li va dirigir unes paraules com a resposta al misteri de l'Anunciació. Així és com ella és la primera entre tots. La primera santa entre tots perquè es va sentir profundament amada per Déu.

Aquelles paraules és el que hui coneixem com el càntic del Magníficat i este regal que ens va fer la Mare de Déu, es va deure a l'alegria que albergava en el seu cor després d'experimentar la crida que Déu li va dirigir a ella, qui fins ara havia sigut una dona humil i sense influència en la història.

“Proclama la meua ànima la grandesa del Senyor, s'alegra el meu esperit en Déu, el meu Salvador; perquè ha mirat la humiliació de la seua esclava.

Des d'ara em felicitaran totes les generacions, perquè el Poderós ha fet obres grans per mi: el seu nom és Sant, i la seua misericòrdia arriba als seus fidels de generació en generació.

Ell fa proeses amb el seu braç: dispersa als superbs de cor, derroca del tron als poderosos i enaltix als humils, als famolencs els ompli de béns i als rics despedix buits.

Auxilia a Israel, el seu serf, recordant-se de la misericòrdia.- Com ho havia promés als nostres pares en favor d'Abraham i la seua descendència per sempre.”

(Lucas 1:46-55) Magníficat.

San Francisco d'Assís

Com bé sabràs, San Francisco va ser el fundador de l'orde Franciscana i d'una segona orde de les Germanes Clarisses. Un sant que es va caracteritzar pels seus vots de pobresa i austeritat, a pesar que provenia d'una família amb renom i diners. Va predicar amb este exemple de pobresa com una manera de vida senzill basat en els ideals de l'Evangeli.

Ell ens va deixar molts escrits, però m'agradaria que llegires detingudament este càntic religiós, cridat “Alabances al Déu Altíssim”. En ell ens mostra la seua estreta relació amb el Senyor, en pietat i devoció incontenibles.

“Tu eres sant, Senyor Déu únic, que fas meravelles.

Tu eres fort, tu eres gran, tu eres Altíssim.

Tu eres Rei omnipotent.

Tu eres Pare sant, Rei del cel i de la terra.

Tu eres Reiflet i Un, Senyor Déu dels déus.

Tu eres el Bé, tot el Bé, el sumisc Bé, Senyor Déu viu i verdader.

Tu eres Amor, tu eres Caridad.

*Tu eres Saviesa, tu eres Humilitat, tu eres Paciència.
Tu eres Bellesa, tu eres Seguretat, tu eres Paz.
Tu eres Goig i Alegria, tu eres la nostra Esperanza.
Tu eres Justícia, tu eres Temprança, tu eres tota la nostra Riquesa.
Tu eres Bellesa, tu eres Mansuetud.
Tu eres Protector, tu eres el nostre Custodi i Defensor.
Tu eres Fortalesa, tu eres Refugi.
Tu eres la nostra Esperanza, tu eres la nostra Fe.
Tu eres Caridad, tu eres la nostra Dolçor.
Tu eres la nostra Vida eterna, gran i admirable Senyor,
Déu Omnipotent, misericordiós Salvador".*

Sant Ignasi de Loyola

Segur que coneixes o et sona Sant Ignasi de Loyola, un religiós espanyol i fundador de la Companyia de Jesús (Jesuïtes). D'una banda, tenia el perfil d'un cavaller de la casa-torre de Loyola i per un altre, el d'un pelegrí que va eixir a la recerca de la voluntat de Déu.

Quan va conèixer la persona de Jesús, es va despertar en Ignacio un amor irresistible que li va conduir a la imitació i al seu seguiment, a ser un pelegrí, eixe caminant que sent la llum clarificadora, la intensitat d'amar i d'entregar-se al pròisme, especialment als més desfavorits.

Et presente unes paraules seues d'amor per Déu en els seus exercicis espirituals.

«Preneu, Senyor i rebeu tota la meua llibertat,
la meua memòria el meu enteniment i tota la meua voluntat.
Tot mon haver-hi i mon posseir, vós m'ho vau donar, a vós Senyor ho torne.

Tot és el vostre, disposeu a tota la vostra voluntat.
Doneu-me el vostre amor i gràcia, que esta em basta.»

«Actua com si tot depenguera de tu, sabent molt bé que en realitat tot depén de Déu.»

Sant Agustí

Un altre sant també molt conegut sobre el qual m'agradaria parlar-te és de Sant Agustí, Bisbe i Doctor de l'Església Catòlica. Perquè, després de la seua trobada profunda amb Déu que va revolucionar tota la seua existència i va tocar les seues fibres més sensibles, es va convertir en un home de Déu. Pertanyent per complet a Ell, va desenvolupar una vida teològica ampla i riquíssima. Sant Agustí es va rendir a la gràcia de Déu tal com ell mateix narra en les seues obres:

“Vesprada et vaig amar, Bellesa tan antiga i tan nova, vesprada et vaig amar! I tu estaves dins de mi i jo fora, i així per fora et buscava; i, deforme com era, em llançava sobre estes coses belles que tu vas crear. Tu estaves amb mi, mes jo no estava amb tu. Me vas cridar i me vas cridar, i vas trencar la meua sordera; vas brillar i vas resplendir, i vas curar la meua ceguera; vas exhalar el teu perfum, i ho vaig aspirar, i ara t'anhele; vaig agradar de tu, i ara sent fam i set de tu; me vas tocar, i vaig desitjar amb ànsia la pau que procedix de tu.” (*Llibre de les Confessions, 10*)

Sant Joan de la Cruz

Permet-me presentar-te a un religiós i poeta místic del renaixement espanyol, nascut a Àvila, i que va ser prevere i reformador de l'Orde Carmelita a més de Doctor de l'Església Catòlica. El seu objectiu no era la negació i el buit, sinó la plenitud de l'Amor diví i la unió substancial de l'ànima amb Déu. Els seus escrits demostren que va estar buscant una vida albergada en Jesús i cremat per la flama del seu Amor.

Moltes són les obres literàries en què en les seues lletres ha deixat plasmada la seua passió. Però m'agradaria mostrar-te un fragment de la “Oració de l'Ànima enamorada”, on clarament expressa els seus sentiments i la seua devoció per Déu.

“Senyor Déu, amat meu! Si encara et recordes dels meus pecats per a no fer el que et camine demanant, feix en ells, Déu meu, la teua voluntat, que és el que jo més vull, i exercita la teua bondat i misericòrdia i seràs conegut en ells. I si és que esperes a les meues obres para per eixe mig concedir-me el meu prec, dóna-me-les tu i obra-me-les, i les penes que tu volgues acceptar, i faça's. I si a les obres meues no esperes, Quines esperes, clementíssim Senyor meu? Per què et tardes? Perquè si, en fi, ha de ser gràcia i misericòrdia la que en el teu Fill et demane, presa la meua pobresa perquè la vols, i dóna'm este bé, perquè que tu també ho vols.”

Com estes cinc persones Santes, podria anomenar-te molts més. Però desitjava recalcar-te i que veres la importància d'una cosa:

Si van arribar tan alt, si van fer coses admirables, si van portar la seua vida a la plenitud, si són més que una referència per a nosaltres (inclús fins a ser imatges a què venerem i dediquem les nostres oracions) és perquè han sigut persones que ESTAVEN ENAMORADES de Déu. Va

ser llavors, la força i l'experiència de l'Amor de Déu les que els va fer ser grans, gegants! extraordinàries! Quina meravella veritat?

Què és llavors el que et separa a tu de ser com ells? Fins on estàs disposat a amar? Creus que no estàs a temps?

Com a resposta davant d'açò, Jesús et proposa directament prendre dos possibles camins en la teua vida, i així va dir a aquells que van voler seguir-li i hui també et diu a tu: “Entreu per la porta estreta. Perquè ampla és la porta i espaiós el camí que porta a la perdició, i molts entren per ells. Quina estreta és la porta i què angost el camí que porta a la vida! I pocs són els que donen amb ells”. (Mt 7, 13-14) Que el teu camí siga el del servici i el de la porta estreta: el de l'Amor.

Ara, tu eres el que tria...

T'invite que escoltes la cançó que trobaràs en el CD, de la Germana Inés de Jesús que es titula “L'Amor de Déu”. Disfruta-la!

T'has preguntat alguna vegada què és un Sant? O, en què es caracteritza un per ser Sant? Què li ha fet ser diferent?

M'agradaria dir-te de forma molt resumida, que un Sant és aquell cristià que ha decidit imitar Jesús, a través d'una vida caracteritzada pel compliment de l'Amor de Déu, que es concreta en la pràctica de les virtuts o en el martiri.

I açò què vol dir? Portar la pràctica de l'Amor, com Jesús ho va fer en els seus dies, en l'àmbit on a cada un li ha tocat viure (tant en temps, com en lloc i forma). Servint d'exemple de vida cristiana per a tots aquells que li rodegen.

I és possible que després d'esta resumida definició, penses que tan sols uns pocs, poquíssims, són els que poden arribar a ser Sants, o que és difícil trobar-los. Tots estem cridats a ser-ho, però necessitem models que ens encaminen i ens mostren que és possible aconseguir-ho. L'Església celebra el dia de Tots Sants, inclosos aquells anònims que han viscut en santedat. Però també declara públicament Sants a persones que, mostrada eixa santedat, poden servir de models per a tota l'Església Universal. És molt probable que en la localitat o ciutat on el teu vives, o prop d'ella, trobes diverses persones que hagen arribat a ser Sants.

Açò vol dir, que estem rodejats de més Sants del que realment pensem.

Segurament, en la teua parròquia també existiran diverses imatges de diferents Sants. M'agradaria proposar-te que t'acostares allà a contemplar-les, perquè tal vegada fins ara no ho hages fet amb deteniment. Però no sols això, sinó que t'atrevisques a saber una

miqueta més d'ells, de perquè eixes persones estan allí transformades en imatges. Què em volen dir? Em poden transmetre o ensenyar quelcom?

Invitar-te també que conegues per què i com es van fer Sants, per això a continuació et mostre una fitxa on, si tu així ho desitges, pots escriure quelcom sobre elles. Potser, a partir d'ara, ells puguen ser una referència en la teua vida per a arribar a experimentar més de prop l'Amor de Déu. Tal vegada, tingues un exemple o un missatge enfront de tu, que et pugui parlar directament al cor.

Acosta't i coneix-los!

SANTS DE LA MEUA PARRÒQUIA

Com s'anomena?

Què li ha portat a ser Sant?

Per què eixa imatge està en la teua parròquia?

Què més has pogut conèixer d'ell o ella?

Quin dia és la seua festivitat?

Algun comentari o oració que desitges dedicar-li?

També és molt probable que penses, fins ara, que per a arribar a ser sant has de fer grans mèrits en la vida. De la mateixa manera que molts actors arriben a ser famosos quan xafen Hollywood, pot passar amb els sants, que hui en dia són reconeguts entre nosaltres per les seues grans obres i ajudes als més necessitats.

Molts d'ells, certament han passat tota la seua vida ajudant als altres, han lluitat per tractar d'alçar orfenats, escoles, hospitals, etc., en llocs on feia molta falta, i com a tals accions, moltes altres. Però no tots han arribat a ser sants per tindre eixes capacitats o actituds de transformar el món que els rodejava, amb el missatge de Déu en les seues paraules i accions de solidaritat, sinó que hi ha molts altres que han tractat de canviar també este món però d'una altra manera, perquè tots estem cridats a la santedat.

M'agradaria presentar-te a Santa Teresa de Liseaux. Tal vegada ja la conegues, però en este cas fixa't en el que comptaré:

Teresa va nèixer a França l'any 1873, sent la menor de nou germans. Tot en ella va ser ocorrent precoçment: als quinze anys va ingressar en el Carmelo de Lisieux, als dèsset va fer la professió religiosa, als dènou va ser anomenada ajudant de la mestra de novícies, als 23 se li va manifestar la tuberculosi i als 24 va morir.

No obstant, en eixa vida tan breu, va aconseguir primer rescatar de l'oblit i popularitzar després un component bàsic de l'espiritualitat cristiana: la infància espiritual.

Ella va comentar en un dels seus escrits:

«Estem en el segle dels invents. Ara no cal prendre's ja el treball de pujar els escalons d'una escala; en les cases dels rics l'ascensor ho suplirà avantatjosament. Perquè bé, jo voldria trobar també un ascensor per a elevar-me fins a Jesús, perquè sóc massa xicoteta per a pujar la ruda escala de la perfecció. Llavors vaig buscar en els llibres sagrats algun indici de l'ascensor, objecte del meu desig, i vaig trobar estes paraules eixides de la boca de la Saviesa eterna: Si algun és xicotet que vinga a mi. I llavors em vaig acostar [a Jesús] endevinant que havia trobat el que buscava»

Recordem que en l'evangeli de Lucas, ens compta com Jesús, sabent que els deixebles havien estat discutint qui era el més important de tots, va col·locar un xiquet davant d'ells i els va dir: «El que acull este xiquet en el meu nom, m'acull a mi; el que m'acull a mi, acull a què m'ha enviat. Perquè el més xicotet de vosaltres és el més important» (Lc 9, 48)

Veiem que tant les paraules de Jesús com les de Santa Teresa, busquen ressaltar la importància de la menudesa i la humilitat en la persona. El servei als altres no ha de suposar cap reconeixement sinó més que pel nostre Pare. No per arribar més alt, arribaràs més lluny.

A continuació, voldria seguir mostrant-te un fragment més de Santa Teresa, perquè ho lliges detingudament, i pugues veure com amb tan belles paraules expressa el seu desig de ser santa, de seguir de forma incondicional els passos de Jesús fins a arribar a Ell:

«Sempre he desitjat ser una santa, però, per desgràcia, sempre he constatat, quan m'he parangonat als sants, que entre ells i jo hi ha la mateixa diferència que hi ha entre una muntanya, la cima de la qual es perd en el cel, i el gra d'arena xafat pels peus de què passen. En compte

de desanimar-me, m'he dit: el bon Déu no pot inspirar desitjos irrealitzables, per això puc, a pesar de la meua menudesa, aspirar a la santedat; arribar a ser més gran m'és impossible, he de suportar-me tal com sóc, amb totes les meues imperfeccions; no obstant, vull buscar el mig d'anar al Cel per un camí bé dret, molt breu, un xicotet camí completament nou. Volguera jo també trobar un ascensor per a elevar-me fins a Jesús, perquè sóc massa xicoteta per a pujar la dura escala de la perfecció».

Tota la seua vocació li va quedar clara quan va llegir un passatge de S. Pablo sobre la caritat. Així va ser com es va enamorar i va expressar el seu enamorament en estes línies...

"Oh, Jesús, amor meu, he trobat al fi la meua vocació! La meua vocació és l'Amor!... Sí, he trobat el meu lloc en l'Església i eixe lloc, Déu meu, eres Tu qui m'ho ha donat. En el cor de l'Església, ma mare, jo seré l'amor. Així ho seré tot Així el meu son es veurà realitzat!!!" (Manuscrit B, 3 v)

Precioses paraules de Santa Tereseta abans i després de prendre la decisió enfront de la seua vocació per l'Amor. A partir d'este testimoni demana-li al Pare que t'ajude a ser sant en el teu entorn a través del servici, de la vocació, de l'amor...

Quines barreres són les que t'impedixen prendre l'ascensor que t'eleva fins a Jesús?

Ell et coneix i es manté a l'espera...

Ja coneixes tu quina serà la teua vocació?

TOTS ELS SANTS

Hòmens i dones les vides del qual apunten Déu. Hòmens i dones les històries del qual van deixar empremta, per la forma en què van amar, van acariciar, van parlar o van actuar. Hòmens i dones coneguts, o anònims. De totes les èpoques. En tots els contextos.

Sempre hi ha hagut gent capaç de deixar que, des de dins, brollara amb força el torrent de l'Evangelí. Gent de carn i os. No són perfectes, almenys no amb la perfecció irreal dels purs. Les seues històries tenen encerts i errors. El seu caràcter, com a tants altres, és complex. **Tenen virtuts i defectes.** Hi ha en les seues vides bé i pecat. El que marca la diferència és que, en algun moment, es van deixar seduir per Jesús i la seua bona notícia. O, inclús sense conèixer-ho, la seua vida va transmetre eixa llavor de divinitat que portem dins.

En la seua memòria, hui, brindem.

1. Mirant Déu

« Dels brolladors saques els rius perquè fluïxen entre les muntanyes » (Sal 104, 10).

Tots busquem fonts en què s'alimenten els nostres sons i metes. Bevem en la gent que coneixem. En els mitjans de comunicació i els seus mil successos. En els llibres. En la nostra pròpia història, trenada en conversacions, idees, amors i desamors.

Brolladors que donen força o motius. Hi ha qui ho construeix tot sobre històries concretes, quotidianes, que tenen quelcom de fugaç. Potser tots ho fem, a vegades.

Però hi ha qui és capaç d'eleva la mirada, i intuir quelcom major, quelcom etern, quelcom bo. **EIXOS SÓN ELS SANTES.** Els que intuïxen a Déu de tal manera que els transforma per dins. Llavors les seues vides irradien quelcom diferent. Les seues paraules evoquen una Paraula eterna. Els seus gestos són una dansa definitiva que dibuixa siluetes d'una veritat que intuïm.

**De quines fonts beus tu?
On aprens, escriu, et sostens?**

DEUS ABSCÓNDITUS

Eres un Déu amagat,
però en la carn d'un home.
Eres un Déu amagat
en cada rostre de pobre.
Més el teu Amor se'ns revela
com més se'ns amaga.
Sempre entre Tu i jo,
un pont.
És impossible el gual.
Tant em flames Tu
com Et busque jo.
La dos som trobada.
Fent-me el que sóc
-anhel i busca-
Tu eres el que eres
-el senyor i abraç-.

Pere Casaldaliga

2. Mirant al Món.

Va respondre: «Amaràs el Senyor el teu Déu, amb tot el teu cor, amb tota la teua ànima, amb totes les teues forces, amb tota la teua ment, i al proïsme com a tu mateix» (Lc 10,27).

Els sants no s'evadixen, per a refugiar-se en una intimitat només poblada per Déu. Al revés, la fe els obri al món. Els acosta al proïsme. Els plena de motius per a la trobada. Són Mestres, sanadors, artistes que compartixen amb les angoixes i les alegries de la gent. Disfruten amb la vida ben concreta i real, riuen alt i fort. A vegades també ploren. Arrisquen, a vegades fins a donar la vida per enfrontar-se a l'injust. **Com va fer Jesús, en l'espill del qual es miren.** Altres vegades és la seua una entrega més callada, més quotidiana, que va construint-se en el dia a dia.

Tots els sants del món i de la història. Al recordar-los, ho fem amb gratitud, amb admiració, però també amb la consciència que cada un de nosaltres està cridat a viure l'Evangeli amb la mateixa passió, fondària i radicalitat.

Alguna vegada has pensat en la teua pròpia vida des d'eixa perspectiva?

DES DE BAIX

Per damunt del muscle la mirada es perd
entre rialles forçades, entre sunys frunzits
despreses d'absurdes ostentacions de grandesa impossible.

No es veu la veritat per damunt del muscle.

Des de trons distants la carícia s'apaga
sepultada en adulacions, compliments i ensabonada.
Convertida en mentida, o en servil reverència,
la carícia no arriba als trons distants

Amb vestiduras de festa, sense xafar el camí,
protegits del fang, de la pluja, del vent
defeses les portes del germà imprevist,
es torna cel·la d'or el vestit de gala.

Millor és acatxar-se per a veure cara a cara,
per a parlar vers a vers,
per a navegar l'entranya,
Avançar per la terra tan congost i difícil,
on amor i tempestat no són només paraules.
I al fi, ferits de fe i compassió,
obrir les mans... i abaixar la guàrdia.

José María Rodríguez Olaizola

Alguna vegada has tingut l'experiència de sentir-te amat?

Sí, has llegit bé, de sentir-te amat per una altra persona amb què ha desitjat compartir amb tu dies, mesos, inclús anys de la teua vida. Una persona que t'ama des que t'alces fins que et gites, que està present i al teu costat tractant de fer-te somriure i fer-te disfrutar d'un dia qualsevol, amb

l'únic motiu de fer-te realment feliç i que assentes l'amor que sent cap a tu.

També és possible que no hages conegut encara en la teua vida una persona així. Tranquil, no passa res! Estic segur que coneixeràs un amic o amiga de confiança que viu este sentiment, este amor d'una manera especial: uns amics, els teus pares, els teus iaïos...

Ja siga una situació o una altra pensa per uns instants en eixa persona, en la teua parella o en l'amic o amiga enamorat tens ja en la teua ment a eixe algú? Llavors, com et sents al saber que algú t'ama? Com notes la vida d'eixe "enamorat"?

Els nervis previs davant d'una cita, viure bons i mals moments junts, passejar, xarrar... Molts són els factors, moltes les sensacions i sentiments.

I en tot açò, on està Déu? Esta experiència de sentir-te amat, de compartir la vida amb una altra persona i conèixer la bellesa d'eixa situació, també això és part de l'Amor de Déu! Quan dos persones s'amen i desitgen compartir les seues vides juntes, quan dos persones es

miren fixament sentint que entre els dos fan un només, arribant-se a compenetrar, comprenent i respectant a l'altre... Això és part de l'Amor de Déu!

Això és l'Amor entre els amants, l'amant i l'amat. I tot amor és reflex de l'Amor de Déu. Per tant, amb este símil, pots arribar a tindre una xicoteta percepció de com és d'immens l'Amor de Déu. En la mesura en què tu ames a un altre algú, t'aniràs acostant més a eixe Amor de Déu, un amor el qual t'he presentat anteriorment com a pacient, servicial, compromés...

Et propose parlar amb la teua parella de què suposa per als dos la paraula amor, com ho arribeu a sentir o quin significat té en les vostres vides en la relació que teniu. Si no tens parella o no has sentit l'experiència de ser amat, parla d'açò amb una persona de la teua confiança, qui sàpies que sí ho ha experimentat perquè pugues conèixer què ha suposat per a ella.

També es poden compartir els moments en què la relació ha pogut ser reflex de l'Amor de Déu. I com poder ser este reflex? En la mesura que el teu amor cap a l'altra persona siga tan gran com l'amor que el Pare té per tu faràs viu el seu Amor. Parleu amb total sinceritat coneixent els punts de vista que es puguen tindre en comú.

Abans de finalitzar amb este tema, volguera que llegires un xicotet fragment de l'escriptor Kahlil Gibran, en *Cartes d'amor del profeta*, on l'autor escriu a la seua amada *Mary*.

“Hi ha una vella cançó àrab que comença així: ‘només Déu i jo mateix podem saber què passa en el meu cor.’ Hui, després de llegir tot el que m'has escrit, gosaria afirmar: Només Déu, jo i ‘Mary’ podem saber el que passa en el meu cor.”

5. I VA ACAMPAR ENTRE NOSALTRES!

Vull invitar-te que t'acostes a un relat que hauràs sentit moltes vegades, del que hauràs discutit segurament, tal veu no ho hages llegit amb la mirada que et plantege. Es tracta d'un relat d'Amor, però d'Amor al gran. Encara que ho cregues és el relat de la Creació, de l'origen del món i de la humanitat. Sí, resulta que el relat de la Creació, en el llibre de la Gènesi (Gn 1,1-2,4), és un relat d'Amor de Déu creador amb el ser humà.

Hui pots trobar-te que la història d'Amor també és de Déu creador amb tu. Tu eres la seua creació més preciosa, per tu ha fet tantes coses! En el principi, estava Ell, i ja des de llavors et va somiar i va pensar. Què tal si ho llegim així? Afig-li coses de la teua pròpia història, descobrix com a Déu s'ha fet present sempre en la teua vida des del moment que vas ser creat...

Dia primer, va crear llavors la llum i va veure Déu que era bona. Que bo que Déu va fer existir a la llum!, i t'ha permés diferenciar el dia i de la nit, la llum de les tenebres. T'imagines no poder diferenciar-los i estar vivint constantment en la foscor de la vida? Però Déu va fer quelcom per tu, la llum. Amb ella, pots saber cap a on dirigir-te, com fer el bé i no el mal. Qui va poder posar açò en la teua vida si no va ser Ell? Contemplant el que havia fet, desocupació per a pensar en tu i en les teues necessitats i va veure que la llum era bona.

Dia segon. Amb la llum apareix l'esperança per aconseguir coses millors. Interiorment busques la felicitat que està en moltes coses. Hi ha un cel en la teua vida, un firmament. Déu posa orde en la teua coses, en les teues aigües... i t'ajuda a comprendre on estan les teues aspiracions

millors, on està el cel que té per a tu. I Ell està allí, per damunt, contemplant i creant per l'Amor. Ell té les respostes a les teues preguntes. Té temps per a tu, i t'obri un horitzó d'esperança quan caus en les tenebres.

Dia tercer. Va fer el mar i la terra, la va cobrir de verd, de llavors, d'arbres, de fruits. Que bellesa tan extrema. I ho va fer per tu. Quan disfrutes d'un paisatge, estàs trobant-te a soles amb Ell, perquè eixe lloc insòlit és únic creat per a tu. I d'ací totes les coses que has rebut en la teua vida: les teues capacitats, la qual cosa has necessitat xicotet, l'atenció dels teus pares. Tot això són els fruits que Déu ha posat en la teua vida. Llavors que, en tu i a través de tu, han crescut i continuen creixent. Eres lliure per a fer-los créixer o no, per a triar plantar o no. I va veure Déu que era bo.

Dia quart. I et va donar la possibilitat de mai sentir-te només, perquè la llum del sol ha acompanyat els teus dies. Tantes coses han guiat els meus dies... Però a l'arribar la nit, Déu tampoc ha deixat que estigueres a fosques. Tens el reflex de la lluna per a guiar-te en la foscor. Moments de llum i moments de foscor que han marcat els temps en la teua vida; però Ell, sempre ha estat pendent de tu, directament com el sol, quan ho acceptes; o indirectament pel rereflex de la lluna, al sentir-te incapaç de mirar directament la llum. I va veure Déu que era bo.

Dia quint. I et va rodejar de vida, des de les aigües que donen vida, que netegen, que refresquen... fins al cel que allibera. L'aigua, et fa sentir part d'esta creació, perquè la necessites. És una necessitat mútua. I el que et rodeja tal vegada t'ha ensenyat el significat de ser viu, la qual cosa suposa estar cuidat, la qual cosa implica donar vida. Podries ser tu d'aquells que ho assequen tot al seu voltant, o ser font de vida.

Dia sext. I et va acompanyar d'altres sers vivents perquè no caminares només per la vida. La teua família ha estat present contínuament ací, al teu costat. Els teus pares, els teus germans, els teus iaios... aquells que van cuidar de tu quan no et podies valdre per tu mateix... i que encara hui continuen cuidant de tu. Però inclús, quan això no ha anat tan bé, quan no has sentit eixe afecte, o quan algú no ha tingut la sort de tindre-ho... Déu t'ha oferit la seua paternitat i t'ha donat a María com a mare. És immensa la família que ha posat al teu costat, l'Església que t'ha presentat, i els germans que t'acompanyen. Que regal tan immens. I va veure Déu que era bo.

Però és ací on es va parar a crear-te amb major il·lusió. Et va crear a tu, la seua major creació, el cim de tot, i per a qui ho havia fet tot. Quantes coses ha posat per tu? Quant t'ha amat? Tant és açò, que quan va parar a observar ja no va dir que era bo, és més, quan tu vas aparéixer en la creació, Déu va parar, va contemplar i va veure que “era molt bo”. A la seua imatge et va crear, agafant com a referència a Jesús. Com diria una altra cosa al veure't! Eres el més gran que ha creat.

Dia sèptim. Déu va descansar, perquè davant de tu va posar tot el que havia creat perquè pogueres créixer i contemplar l'amor que et té i l'atenció que et dóna. T'ha protegit des de sempre i ací estarà sempre. Viu en tu, i espera a què tornes.

**Contempla la Creació, la teua pròpia creació,
mira si és bo, i dóna gràcies per això.**

L'alegria de la vida, a què et sona això? Són aquells moments que et fan continuar, en el teu dia a dia. El bes de bon dia de ta mare o de la teua parella, veure que fa un matí perfecte, el gest d'un somriure d'un company, l'abraç d'un bon amic en el moment que més ho necessites... tots ells són els que fan que la teua vida siga un autèntic regal, i es convertisquen en moments, per a recordar la resta de la teua vida.

Intenta tirar mà de la memòria, busca eixos records alegres, eixos moments en què quan t'has acordat d'ells t'han servit per a alçar-te l'ànim. Comença a anotar-los, però no faces un recorregut ràpid. Conforme els recordes, recrea't en ells. Busca el motiu del seu origen, de amb qui els comparties, a qui se'ls vas comptar després.

Tal vegada t'ajude a aprofundir millor l'escolta de música tranquil·la que trobaràs en el CD.

Record	Origen

Què sents? Com ho expressaries? D'on creus que estan naixent eixes sensacions?

Què admirable, què bell i què gran és reviure eixes sensacions que es produïxen dins de tu. Però no tens una sensació rara? No tenen una nota de color que pareix que no és teua? És com si en el teu cor hi haguera algú més, que de tant en tant, t'obri les portes perquè isca la calor del sol que es troba dins, perquè et recórrega de dalt baix i t'injecte una dosi d'una força única.

Deixa't admirar pels teus sentiments, pels teus records... trobes eixes alegries? T'està provocant quelcom per dins? Deixa-ho, no ho oprimisques, deixa fluir a les teues emocions. D'on naixen? de tu? o és Un altre el que les fa nàixer?

Si tinguérem la capacitat de recordar més moments encara, i poguérem veure l'origen de tots ells, què creus que els origina?

Intenta ara buscar els teus records més pròxims a Déu, la primera vegada que et van parlar d'Ell, o ho vas sentir en una oració... El dia que et van portar a l'Església o millor encara, el dia que et van batejar. Te'ls pots imaginar? Pensa-ho, seguint la línia dels anteriors, com van poder ser eixos moments.

Així és com Jesús et parla d'eixes sensacions que habiten en tu. “El Regne de Déu s'assembla a un home que tira llavor en la terra. Ell dorm de nit i s'alça de demà; la llavor germina i va creixent, sense que ell sàpia com. La terra va produint fruit sola: primer les tiges, després l'espiga, després el gra. Quan el gra està a punt, es fica la falç perquè ha arribat la sega” (Mc 4, 26-29). Este Regne no és quelcom que ha de vindre o que no pugues imaginar-ho fins a viure-ho, res d'això, el Regne de Déu ja està en tu, des de la creació, des de la teua concepció.

Probablement recordes moltes d'eixes coses que et suggeria, o no sàpies com van arribar eixes vivències de l'Amor de Déu en tu. Igual que la cita anterior on menciona, “Ell dorm de nit i s'alça de demà; la llavor germina i va creixent, sense que ell sàpia com” Així et succeïx. I encara no te n'has adonat que **ELL** habita en tu, que tu eres Temple de Déu.

Déu Pare és un Déu que te “primerea”, és a dir, que va primer, que va davant de tu des del primer moment. Així ho podem llegir en la carta als Gàlates, on Pablo narra al poble l'aval dels seus fets, dient: “... , quan aquell que em va triar des del si de ma mare i em va cridar per la seua gràcia, es va dignar revelar al seu Fill en mi perquè ho anunciara entre els gentils...”

Si vols contextualitzar este passatge llig la cita (Gàl. 1, 13-24)

Déu viu en tu des del començament del primer moment, així t'ho demostra el Salm 139.

“Senyor, tu em sondegas i em coneixes. Em coneixes quan em sent o m'alce, de lluny penetres els meus pensaments distingixes el meu camí i el meu descans, totes les meues sengles et són familiars. No ha arribat la paraula a la meua llengua i ja, Senyor, te les saps tota. M'estrenys darrere i davant, em cobrixes amb la teua palma.”

Fixa't com expressa eixa sensació, eixe coneixement que Déu ho sap tot, et coneix, viu en tu des d'abans que tu tingueres coneixement de tu mateix. Sap quins són els teus pensaments, distingix els teus camins... i un infinitat de coses que només cap una explicació, la qual tinc una imatge que oferir-te i amb la que pots comprendre l'Amor de Déu, l'amor que Déu et té.

Quan Déu et crega, i així ho hem vist en el sent-ho, Ell t'imagina com el seu gran temple, on Ell habita des de la primera pedra, des de la primera línia, o la primera idea de la construcció del temple. Quina imatge tan impacten-te! T'has parat a pensar per què pot ser això?

Si continues llegint el Salm diu: “tu has creat les meues entranyes, m'has teixit en el si matern. Et done gràcies perquè m'has plasmat portentosament, perquè són admirables les teues obres: la meua ànima les reconeix agraïda.”

Per a un moment! M'agradaria ensenyar-te un vídeo. Es tracta d'un concert de Martín Valverde, **El meu xiquet especial**.

Reflexiona sobre el regal que suposa un xiquet tan meravellós, però com li fa d'especial als seus pares. ho entens com un regal de Déu? Amb ells es viu la senzillesa i l'Amor de Déu, gràcies a ells.

Pensa-ho! Déu ja t'havia imaginat abans de crear-te, ell et vol per a quelcom important i així t'ho diu Jesús, quan ens parla del Regne de Déu. Ell no està parlant d'un Regne que ha de vindre, tot al contrari, t'està cridant que li escoltes, perquè ha vingut per a recordar-te que TU eres Temple de Déu, quin Déu es manifesta en tu. Que tu eres el seu Amor per als altres. I així ho has de viure i recordar.

Detinga un moment. Acabe d'anomenar una idea, a la que no sé si estes molt associat. T'has parat alguna vegada hi ha preguntar-te, sóc jo Temple de Déu?

Moltes vegades ens oblidem que hem sigut batejats, i el que això significa. El segon tema d'este llibre, t'acosta a la figura de l'Esperit Sant, on et fa veure, que la tercera persona de la trinitat, per mitjà del baptisme, és la que habita en el teu cor i és la que t'acompanya en tot el

que realitzes. Per això en concret és pel que no t'has d'oblidar que eres Temple viu de Déu.

Arribant al final del Salm són una infinitat de vegades les que et fa recordar que tu has sentit que Déu està en tu, i vol fer-se viu en tu. No et preocupes si no tens eixos, Ell segueix ací, t'ama i t'espera en tot moment: “Si em pose a comptar-los, són més que arena; si els done per acabats, encara em quedes tu”.

Com et sents ara? Eres peça clau en este món; en este Regne de Déu perquè en tu està la llavor que germina amb Amor. Tal vegada no ho acabes de comprendre, però segur que has començat a trobar la gran resposta a les moltes de les teues preguntes. El mateix li va ocórrer al salmista: “Tant de saber em sobrepassa, és sublim i no el comprenc. On aniré lluny del teu alé, on escaparé de tu mirada?”

Només l'amor, l'AMOR de DÉU, és el que et pot donar la resposta. Eixe amor que habita dins del teu cor des del dia que vas ser creat. Eixe Amor que espera que li òbrigues les portes per a deixar-li entrar i que t'amere i et convertisca en Temple viu del seu Amor.

Anima't ara amb una cançó d'Álvaro Fraile, **Una sola convicció**, este és el missatge amb què Déu vol que entengues que eres el seu Temple. “Només l'amor tot ho pot”.

**Només l'Amor ho pot tot? Sents esta convicció?
Et sents Temple viu de l'Amor de Déu?**

Com aculls l'Amor de Déu en tu?

Exemple del Temple del Déu amor, és el propi Déu Fill. Ell és l'Amor del Pare fet Carn, és ell, el que ens encoratja a imitar-ho i convertir-nos en Temples vius de l'amor.

Ell es va fer pa i vi per a fer-nos comprendre que l'Amor de Déu, ho podem trobar en el més senzill, en

el més pròxim sempre que acudim a ell, que hem de perdonar-nos, per això va morir en la creu.

Et presente una línia temporal, m'agradaria que després de l'exercici del sent-ho, ho aprofundires un poc més. Per a això acudix als teus records, a la teua família o als llibres parroquials i completa fil per randa els moments en què vas celebrar els sagraments.

Amb este exercici, te n'hauràs adonat, que Déu està amb tu des del principi. Què eres manifestació de Déu, des del moment que et van batejar. I que no tens millor exemple que el seu Fill.

Et vaig a demanar una miqueta més, perquè vives més intensament esta part. Busca el teu àlbum de fotos del dia que et van

batejar. Saps el dia del teu bateig? Ara agafa la teua agenda i apunta-t'ho. Ja? Celebra-ho, però fes-ho de manera especial per a tu, date un capritx; veu a aquell lloc on sempre has pensat a anar; complix algun dels teus sons; o fes quelcom radical a la teua rutina. Feix que eixe dia es marque en la teua agenda de manera que no ho oblidés. En veritat, és una data que no deuries haver oblidat. Perquè eixe dia, és el dia que TU vas nàixer com a Temple de Déu, dins de la gran família dels cristians, permetent que l'Amor de Déu començara a germinar en tu.

Hem estat parlant de la manifestació de Déu en la teua vida, que eres, des del dia del teu baptisme. Temple de Déu viu encara que abans d'això l'Amor de Déu ja t'havia somiat d'eixa manera.

Però m'agradaria poder acostar-te a celebrar este tema a un lloc molt important, i que a vegades s'oblida. Tu eres Temple de Déu, i el seu Amor habita en el teu cor. El seu Fill es va donar a nosaltres,

en el Pa i en el Vi, perquè ho recordarem i ho sentirem prop sempre. Necessites acudir a ell per a relacionar-te directament i no com un record; és així com Jesús es renova en tu cada vegada.

Per això t'invite que acudisques al Temple sagrat on Déu habita en l'Eucaristia, acudix a una exposició del Santíssim o prova a assentar-te davant del sagrari. "Parla d'Amor davant d'Aquell que saps que ja t'està amant." (Santa Teresa de Jesús)

Abans d'acudir davant del Santíssim. Llig la següent lletra i escolta esta cançó que trobaràs en el CD. Medita-ho, busca respostes, davant del que et dóna la resposta d'Amor. Entra en tu cor i sent "Pange, lingua gloriosi còrporis" "Canta, oh llengua, el misteri gloriós cos".

Este himne, es realitze per Sant Tomàs d'Aquino (1225-1274) per a la festivitat del Corpus Christi, també es canta per al dia de Dijous Sant, per a la processó des de l'altar fins al monument on queda custodiada la reserva fins a l'endemà. Estigues atent!

"Pange, lingua" – Sal i Llum.

Cançó PangeLingua-de Sal i Llum

Que la llengua humana cant este misteri:
la preciosa sang i el preciós cos.
Qui va nàixer de Mare de Déu Rei de l'Univers,
Per salvar al món va donar la seua sang en preu.

Es va entregar a nosaltres, se'ns va donar naixent
d'una casta Mare de Déu; i, acabat el temps,
després d'haver sembrat la Paraula al poble,
va coronar la seua obra amb prodigi excels.

Va ser en l'última cena - àgape fratern -
després de menjar la Pasqua segons manament,
amb les seues pròpies mans va repartir el seu cos,
el va entregar als dotze per al seu aliment.

La Paraula és carn i fa carn i cos
amb paraula seua el que va ser pa nostre.
Fa sang el vi, i encara que no entenem,
basta fe si hi ha cor sincer.
Adoreu prostrats este Sagrament.

Cessa el vell ritu. S'establix el nou.
Dubten els sentits i l'enteniment:
que la fe ho suplisca amb assentiment.

Himnes d'alabança, benedicció i obsequi;
per igual la glòria i el poder i el regne
a l'etern Pare amb el Fill etern
i el diví Esperit que procedix d'ells.

EL TEU BATEIG!

El dia que vas nàixer tota la teua família es va alegrar i ho va festejar. Però el dia que et van portar a la parròquia i et van batejar, tota la comunitat parroquial es va alegrar, però més encara ho va fer Déu, perquè com ell t'havia somiat, te vas convertir en Temple del seu Amor.

1. Obra admirable, Tu i el sagraments

Oh Déu, que realitzes en els teus **sagraments obres admirables** amb el teu poder invisible, i de diversos modes t'has servit del teu creatura, **l'aigua**, per a significar **la gràcia del baptisme**.

Oh Déu, l'esperit del qual, en els orígens del món, se cerndia sobre les aigües, perquè ja des de llavors conceberen **el poder de santificar**.
Oh Déu, que inclús en les aigües torrencials del diluvi **vas prefigurar el naixement de la nova humanitat**, de manera que una mateixa aigua posara fi al pecat i donara origen a la santedat.

Oh Déu que vas fer passar a peu eixut pel mar Rojo als **fills d'Abraham**, perquè el poble **alliberat de l'esclavitud** del Faraó fora imatge de la família dels batejats.

Oh Déu, el Fill al del qual ser batejat per Joan **en l'aigua del Jordà**, va ser ungit per l'Esperit Sant; penjat en la creu va abocar de la seua costat aigua junt amb la sang; i després de la seua resurrecció va manar als seus apòstols: **«Aneu i feu deixebles** de tots els pobles, batejant-los en el nom del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant».

“A penes va eixir de l'Aigua, va veure esgarrar-se els cels i a l'Esperit que baixava feia ell com una colom. Es va sentir una veu des dels cels: “Tu eres el meu Fill amat, en tu em complac”. (Mc 1, 9-11)

També eixes paraules van ressonar quan tu vas ser batejat: tu eres el meu fill amat, en tu em complac.

2. Tu i la Pila Baptismal

No parles només amb paraules, amb gestos també es pot. Acudix al lloc on et van batejar. I mentres toques la pila baptismal, recita l'oració del primer punt, la qual és l'oració que es diu en el **ritu de la benedicció de l'aigua**.

Recrea en tot moment el que estes recitant, la **gràcia** de l'aigua en la creació, la **nova humanitat** després del diluvi, la **llibertat** després del pas del mar Rojo, l'Esperit en el riu Jordà, i el baptisme per a **anar i fer deixebles**.

Tots estos moments són presència de l'Amor de Déu, i es presenten **en l'aigua** que està en eixa pila. Aquella amb què **et van batejar** i en la que **te vas convertir en fill de Déu, i en temple del seu Amor**.

Durant tot este tema hauràs notat que la presència de Déu està en tu des del primer moment; eres tu el que ha de desitjar i treballar per fer-ho viu de dins cap a fora. Sense el teu mínim desig de fer viu a Déu en tu, Ell mai es manifestarà en tu.

Després de tot allò que s'ha viscut en este llibre, saps ja, **a qui busques? has pogut donar resposta**

alguna de les preguntes inicials que tenies?

T'invite que si tens l'oportunitat, acudisques al teu sacerdot i poseu en comú la teua línia de vida cristiana i la seua. Convertix eixa xarrada en aquell diàleg íntim que tindries també amb Déu per a entendre que no cal ser consagrat per a sentir-se Temple de Déu. És més, si tens oportunitat, acosta't a algun convent i mantín amb ells també eixe exercici de comptar-vos les vostres vides cristianes.

**Sents la manifestació de l'Amor de Déu en tu?
Et sents Temple viu de Déu? Acceptes el seu Amor?**

Anota les experiències que has viscut al conversar amb el teu sacerdot o conegut religiós.

Compartix amb altres jóvens com tu, les experiències viscudes en este apartat a través dels perfils de Juniors Moviment Diocesà en les xarxes socials de Twitter i Facebook.

BIBLIOGRAFIA CONSULTADA

- AA.VV. *Missió Jove*. Revista de pastoral Juvenil (diversos números).
- ALVEAR, José M^a. Davant de tu: El camí de l'oració.
- ARQUEBISBAT DE VALÈNCIA. Missió a València "Porta Fidei". Any de la Fe, 2013.
- BENET XVI: Carta Encíclica "Deus carites est".
- COMASTRI, A. Déu és amor, Exercicis espirituals. Editorial Sant Pau.
- LEWIS, C.S. Els quatre amors. Edicions Rialp, 2012.
- MARTINEZ DE LA LAMA, Enrique. Déu deformat (Imatges falses de Déu). Editorial CCS, 2006.
- PPC Editorial. *Vida Nova*. Revista d'informació socioreligiosa (diversos números).
- ROGER de Taizé. Tria amar: Germà Roger de Taizé (1915-2005). PPC Editorials.
- YOUCAT. Catecisme Jove de l'Església Catòlica. Edicions Trobada, 2011.
- www.arxivalència.org
- www.pastoralsj.org
- www.oleadajoven.org.ara
- www.monjasconcepcionistasdealcazar.com/treballs/icones/
- www.aciprensa.com/

COL-LABORADORS

- Cristina Casanova
- Luis Arturo Gimenez
- Inma Vengut